71STE JAARGANG No. 9033 DINSDAG 25 MEI 1954

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Uitgave: N.V. Paulus-drukkerij, Willemstad, Curaçao

Hoofdredacteur: A. G. Jansen. Kantoor: Consciëntiesteeg 27-29. Telefoon: Redactie 3858, Administratie 3550. Abonnementsprijs: Curaçao, Bonaire, Aruba, Suriname, Bovenwinden f 2.50. Buitenland f 3.— per maand (bij vooruitbetaling)

Nieuw Koninkrijk is verworven bezit!

Overleg der laatste dagen reden tot blijvend optimisme

Nederlands minister uitte „grote tevredenheid"

(Van onze correspondent)

's-Gravenhage. — De eigenlijke beslissingen ten aanzien van staatsrechtelijke kwesties van een zo ingrijpende aard als de aanvaarding van een statuut, worden niet in plenaire zittingen — al of niet openbaar — genomen. Zij vallen gemeenlijk achter de schermen, waar de verantwoordelijke leiders bij zulke conferenties tezamen komen om de laatste moeilijkheden op te lossen, die aanvaarding nog in de weg staan. Zaterdagmorgen is in Den Haag, naar onze mening, zo'n beslissing gevallen. Wij ontmoetten op het Binnenhof de gedelegeerden, die vergaderd hadden over de moeilijkheden, die Vrijdag door de delegatie van de Antillen in de plenaire vergadering naar voren waren gebracht en wij kregen voor onszelf de verzekering, dat dit statuut over zijn dode punt heen is. Die zekerheid hebben wij niet uit ons zelf.

Een van de Nederlandse ministers heeft ons dit, zij het met andere woorden, te verstaan gegeven. „Ik ben zeer tevreden", zo luidde zijn even kort als veelzeggend commentaar. Wij kunnen de naam van deze Excellentie helaas niet noemen en wij hebben ook geen nadere bijzonderheden gekregen, maar uit de toon, waarop deze woorden werden uitgesproken, menen wij als journalist met enige ervaring deze conclusie te kunnen trekken: **het Koninkrijk, gebaseerd op de grondbeginselen, zoals die in het statuut zijn vastgelegd, is practisch een verworven bezit. De ratificatie door de parlementen kan nog een kwestie van enig overleg en van enige tijd zijn, maar de gevaarlijkste klippen liggen reeds achter ons.**

De moeilijkheden hebben zich de laatste dagen toegespitst op de bevoegdheden van de Procureur-Generaal, maar voor insiders was het al duidelijk, dat de oppositie tegen dat wat in het ontwerpstatuut bij de aanvang der conferentie was neergelegd, geen ernstig karakter droeg. Men was elkaar reeds in ruime mate tegemoet gekomen en er was een te groot verlangen naar het einde van alle moeilijkheden dan dat hier nog gesproken zou kunnen worden van een groeiende animositeit tegen de tekst, zoals die enige weken geleden was vrijgegeven voor publicatie. Wel hebben de Nederlanders nog voorgesteld een toelichting aan de toelichting te hechten, maar ook over het principe daarvan — de zorg voor de buitenlandse betrekkingen — waren allen het al lang eens. Het woord rechtszekerheid had helemaal afgedaan als punt waarover nog enig verschil van mening zou kunnen bestaan. Men had van Antilliaanse zijde in vertrouwelijke besprekingen met de pers nog eens herhaald, dat op de Antillen zelf — evenals trouwens overal elders in het Koninkrijk — deze rechtszekerheid als een conditio sine qua non wordt beschouwd. In de vergadering zelf bestond hierover geen twijfel. Wie zou het nu in zijn hoofd halen om niet alle zorg te besteden aan dit punt, ook van de zijde van de landsregeringen, die daarvoor autonoom de zorg en de verantwoordelijkheid dragen? En dat het Koninkrijk zich als geheel voor de zorg voor de buitenlandse betrekkingen verantwoordelijk weet, is ook al een axioma voor de aanvaarding, waarvan men geen doctor in het staatsrecht behoeft te zijn. Restte nog slechts in de toelichting op het statuut dit laatste zo secuur te omschrijven, dat alle partijen, ook de meest critische, iedere innerlijke weerstand zouden overwinnen bij hun eindoordeel. Van Antilliaanse zijde wees men er onder bedekte termen op, dat deze kwestie daar nader toegelicht diende te worden, waar in het statuut met evenveel woorden over die buitenlandse betrekkingen wordt gesproken. En dus niet op een plaats, waar hetzelfde statuut in een detailkwestie afdaalt en de bevoegdheden van de Procureur-Generaal nader concretiseert. Het was ons jl. Vrijdag reeds duidelijk, dat over betrekkelijke futiliteit geen mislukking meer tengevolge kon hebben.

Na de besprekingen, die Zaterdag jl. zijn gevoerd, kunnen wij de verzekering geven, dat men de oplossing heeft gevonden, en dat — dit is een zeer belangrijke proef op de som van onze bewering — nog wel **in de tijd van anderhalf uur** conferereren. In een dergelijk korte tijd tot een concrete oplossing geraken, betekent, dat er geen moeilijkheden van enige importantie meer kunnen zijn.

Morgen (Dinsdag) zullen wij vernemen in welke vorm men die oplossing heeft gegoten. Het zal wel een verrassend simpele zijn.

R.T.C.-ERS DEDEN SPELLETJE IN AALSERMEERSE VEILING

Aalsmeer. — Gisteren bezochten de delegatieleden ter R.T.C. de centrale Aalsmeerse bloemenveiling. Na begroeting op het voorplein werd het gezelschap ontvangen door de burgemeester, het hoofd van de V.V.V.-dienst voor de veiling en de adjunct-directeur van de veiling. Nadat het gezelschap had plaats genomen op de tribune, werd een uiteenzetting gegeven van het systeem, waarna de bezoekers zelf tot aankoop konden overgaan. Ditmaal kreeg niet de bieder van de hoogste prijs de geveilde bloemen, doch degene, die de wijzer van de veilingklok precies op vijftig cent tot staan wist te brengen. De heer Juglall en mevrouw A. Fortanier—De Wit wonnen beiden een bouquet anjers. Na afloop bezichtigde het gezelschap het veiling- en verkoopsysteem in werking.

LAATSTE NIEUWS

3 Juni slot-bijeenkomst R.T.C.

's-Gravenhage. — Op 3 Juni a.s. zal de slot-vergadering van de Ronde Tafel Conferentie gehouden worden.

ECHTGENOTE VAN DE CASTRIES IN PARIJS

Parijs. — Mevrouw Jacqueline de Castries, de echtgenote van generaal Christian de Castries, de bevelhebber van het Franse garnizoen te Dien Bien Phoe, is vandaag per vliegtuig uit Hanoi in Parijs aangekomen.

De regering heeft mevrouw De Castries, die tot enkele uren voor de val van de vesting in geregeld radiotelefonisch contact met haar man stond, verzocht naar Frankrijk terug te keren om van haar gesprekken verslag uit te brengen. In het stationsgebouw van het vliegveld weigerde zij de daar wachtende verslaggevers te woord te staan. Zij werd verwelkomd door familieleden en regeringsfunctionarissen.

Recht tot het Hart

— De lengte van het jaar en de lengte der jeugd gaan spoedig voorbij. De lente van het hart kan echter altijd voortduren.

RTC-ers op „Keukenhof"

Gomez blij en gelukkig temidden van bloemen

Lisse. — De leden van de R.T.C.-delegaties onderbraken hun staatkundige besprekingen voor een „rond de vijver-conferentie' 'op Keukenhof te Lisse. Deze tentoonstelling heeft namelijk als schoonste punt een grote vijver. Hiervoor stelde men zich op voor een foto, waarbij de hulp werd ingeroepen van de in rood, wit en blauw gestoken „Jacobus" ter verfraaiïng van de foto, wat uiteraard met de nodige hilariteit gepaard ging. Deze sfeer van gezelligheid bleef bij het gebruiken van een apératief op het terras van het restaurant en tijdens de lunch, die aangeboden werd door het bestuur van Keukenhof.

De voorzitter van Keukenhof, de heer T.M.H. van Waveren, heette hen welkom en wees in een kort speechje op de spreuk, die Keukenhof dit jaar heeft: „Wie zijn hart met bloemen siert, verdient de lach van de goede aarde". Misschien duidde hij hierbij op de moeilijke taak van de aanwezigen in Den Haag. Aan het eind van de lunch gaf hij een overzicht van de bloembollenteelt en de export. Er worden 4.000 ha met bloembollen geteeld door 8000 kwekers. Vijfhonderd exporteurs zorgen voor de export naar alle landen van de wereld, een export, die langzaam steeg tot circa 150 millioen (Ned.) gulden per jaar.

Dr Pos verklaarde in een moeilijk parket te zijn; wat moest hij spreken tussen zoveel mooie bloemen, die volgens dichters zo'n schone taal spreken. Overigens had hij een sensatie ondergaan, omdat hij naast iemand zat, die hem zo maar vertelde, hoe men beroemd wordt in vijf jaar, namelijk gewoon door liefhebberij. Hij dacht even aan het Tienjarenplan van Suriname, waaraan de knapste economen werken, en zag nu toch wel dat het lot ondoorgrondelijke wegen bewandelt.

Daar hij geen sanctie had namens de Antilliaanse delegatie te spreken, dankte hij dan alleen namens de Surinamers, wat nogal hilariteit verwekte, zodat dr Da Costa Gomez zich van zijn zetel verhief om een paar dankwoorden te spreken. Hij verklaarde zich blij en gelukkig te voelen temidden van bloemen, waaraan de mensen, zieke en gewonde, zoveel pleizier konden beleven. Dank zij de noeste ijver van de kwekers, die zozeer bevoorrecht waren boven de inwoners van zijn droge land, die met allerlei klimatologische moeilijkheden te kampen hebben. Hij dankte voor datgene, wat de Nederlandse kwekers de aanwezigen willen geven.

Na de lunch wandelde het gezelschap over Keukenhof. De leden van de delegatie raakten ook nog in de bar met de heer en mevrouw Van Waveren over enkele van de 25 soms zeer moderne teelten niet uitgepraat en men genoot zienderogen van de beeldenpracht en de bloemenpracht. Na een rondwandeling van ongeveer een uur werd aan de uitgang afscheid genomen, waarbij de dames een grote bos prachtige langstellige tulpen kreken. Dit vervolmaakte het bezoek, dat volgens dr Pos niet licht vergeten zal worden.

NASI GORENG

Een club van Duitse spoorwegbeambten had Amsterdam als pot-verteercentrum uitgezocht. Een beetje onwennig in die uniformen, die zo verdacht veel op „damals" lijken, wandelden ze het Damrak op.

Totdat hun oog ineens op een klein bordje viel voor een hotel-restaurant. Ze keken er gezamenlijk geheimzinnig lachend en verbaasd naar en riepen voorzichtig ook de anderen er bij. Op het bordje stond: „Nasi Goreng".

Een wendde zich aarzelend tot de ober: „Was bedeutet Goreng?"

Amerika gaat verder op weg van gelijkberechtiging der rassen

Washington. — Het Amerikaans federaal Hoog Gerechtshof heeft aan verscheidene Staatsgerechtshoven opdracht gegeven, uitspraken inzake de scheiding tussen kleurlingen en blanken te herzien in het licht van zijn onlangs gedane uitspraak, dat apartheid op openbare scholen in strijd is met de grondwet.

Deze uitspraak heeft rechtstreeks slechts betrekking op het lager- en middelbaar onderwijs, doch het Hoog Gerechtshof zal haar, naar algemeen verluidt, van toepassing verklaren op alle scholen, die subsidie ontvangen.

De jongste stap van het Federaal Hoog Gerechtshof heeft betrekking op uitspraken inzake het weren van donker gekleurde studenten van de universiteiten in Louisiana en Florida en uit openbare instellingen zoals theaters en sportvelden in Louisville in Kentucky en Houston in Texas.

Ook een verzoek van de stedelijke autoriteiten van San Francisco om goedkeuring van een plan om een apartheidspolitiek bij de bouw van goedkope huurhuizen te volgen, werd door Washington afgewezen.

Plastic ballon steeg 34 kilometer

Minneapolis. — Te Minneappolis is een plastic ballon, met helium gevuld, bij zonsopgang opgelaten. Om 12 uur in de middag had de ballon een hoogte van 34 kilometer bereikt en was uitgezet tot een middellijn van 70 meter. De ballon was toen zo groot als een gebouw met 18 verdiepingen.

Er waren tal van instrumenten aan de ballon bevestigd.

Mooiste meisje van Wenen versloeg haar rivale

Wenen. — Twee mannequins van een Weense modeontwerper kregen heftig meningsverschil over de vraag, wie van haar beide de titel „de schoonst van Wenen" mocht voeren. Dit geschiedde tijdens een bezoek aan Hamburg, waar beiden de laatste creaties van hun „baas" vertoonden.

Een Hamburgs dagblad had een foto van een harer gepubliceerd, met als onderschrift „Wenens mooiste meisje". De rivalen begaf zich spoorlags naar het redactiebereau, protesteerde en bereikte dat het blad een „verbeterd bericht" opnam.

De „baas" zelf had inmiddels diep over de verwikkelingen nagedacht, hij nam een kloek besluit, huwde zijn ene mannequin — Wenens „mooiste meisje" — en ontsloeg de protesterende wegens „contractbreuk".

De laatste acte speelde zich af voor een Weense rechter, die de mode-ontwerper tot betaling van ruim zeshonderd gulden schadeloosstelling aan de ontslagene veroordeelde.

Overigens bleek ook de rechter een wijs man te zijn. Hij vermeed het in zijn beslissing angstvallig om over het „mooiste meisje van Wenen" te spreken en betitelde partijen als „Miss Vienna 1953" en „Miss Wien 1953".

Weer soldaten uit hel van Dien Bien Phoe ontsnapt

Parijs. — Weer hebben vijf soldaten, die uit het fort Dien Bien Phoe ontsnapt zijn, contact gemaakt met eenheden van de Franse Unie in Noord-Laos, aldus blijkt uit een uit Saigon ontvangen bericht. Twee der soldaten waren leden van het garnizoen van het steunpunt Isabelle, 5 km. ten Zuiden van de eigenlijke veste, hetwelk zich nog uren na de val van de hoofdvestig staande hield. De andere drie militairen, onder wie een onderofficier, ontsnapten uit het fort zelf. Alle vijf zijn leden van een bergstam in Thai, waardoor zij onopgemerkt door de communistische linies konden passeren. Vijf andere soldaten, die eerder ontsnapten, behoorden tot dezelfde stam. Zij bereikten de vorige week een Franse militaire post in Noord-Laos.

West-Duitsland krijgt eigen radar-stelsel

Bonn. — Binnenkort zal West-Duitsland de beschikking hebben over een eigen radarstelsel om zijn luchtruim te controleren. Voor het eind van het jaar zal te Frankfort een installatie van buitenlandse makelij in gebruik worden genomen. Later komt een dergelijke installatie van Duitse herkomst te Hamburg.

De eerste foto's van de evacuatie der gewonden uit Dien Bien Phoe. De gewonden worden direct na hun aankomst per helicopter in het dorp Luang-Prabang overgebracht naar een Rode-Kruis-vliegtuig, dat hen verder zal transporteren naar Hanoi.

Conferentie zonder uitzicht

Bidault (met nieuw plan) voelt zich door thuisfront in de steek gelaten

Genève. — Bij de vijfde geheime vergadering over Indo-China is door de Franse minister van buitenlandse zaken Bidault een nieuw uit zeven punten bestaand vredesplan ingediend, waarvan men echter in conferentiekringen vreest dat het het voornaamste struikelblok bij de onderhandelingen niet wegneemt. Ook volgens dit plan moet de kwestie Vietnam los van die van Laos en Cambodja worden behandeld. De communisten hebben er evenwel tot op vandaag op gestaan dat de kwestie Indo-China als een geheel zal worden behandeld. Het nieuwe plan van Bidault zou gesteund worden door Engeland, de Verenigde Staten en de drie verbonden Indo-Chinese staten.

Het zou overeenkomen met het **plan van Bidault** van 3 Mei en met de vijf beginselen, welke Vrijdag j.l. door Molotov naar voren zijn gebracht. Deze vijf beginselen zouden er als het ware in zijn opgelost.

Bidault zou suggesties gedaan hebben voor de practische toepassing van deze vijf beginselen, die neer komen op: staakt het vuren, hergroepering van de strijdkrachten in afgebakende zones, verhindering van militaire versterkingen, bestandscontrôle en internationale garanties tegen bestandschendingen.

Naar in kringen van de Franse delegatie verluidt wordt minister Bidault ongeduldig door de houding van de Franse nationale Vergadering, ten aanzien van Indo-China, waardoor hij zijn positie als onderhandelaar in Genève bedreigd voelt. Als de afgevaardigden van het Nationale Vergadering een debat over de Indo-Chinese kwestie zouden willen forceren zou minister Bidault naar Parijs willen terugkeren om de Vergadering te verzoeken de onderhandelingen in Genève niet te hinderen.

Toen minister Bidault gisteren de conferentiezaal verliet passeerde hij tegelijk met de afgevaardigden van de Vietminh de uitgang. Fotografen snelden toe om de heren tezamen op een foto te krijgen. Bidault draaide zich echter snel om en ging in een hoek staan wachten tot de Vietminhvertegenwoordigers vertrokken waren.

„Engel van Dien Bien Phoe in vrijheid"

Parijs. — Geneviève de Galard, de Franse verpleegster, die het beleg van Dien Bien Phoe als enige vrouw heeft doorgemaakt, is naar Hanoi teruggekeerd. De 29-jarige „engel van Dien Bien Phoe" kwam gisteravond per vliegtuig in Hanoi aan. Zij werd door de opstandelingen gevangen gemaakt, toen het fort ruim twee weken geleden viel en herkreeg gisteren haar vrijheid. De knappe, donkerharige verpleegster is onderscheiden met het Legioen van Eer en het Oorlogskruis tijdens de slag om Dien Bien Phoe.

Londen. — De Anglo Iranian Oil Comp. heeft bekend gemaakt, dat zij een dochtermaatschappij heeft opgericht, genaamd Abudhabi Marine Areas, welke olie zal zoeken onder de oppervlakte van de Perzische Golf.

Olympisch vuur per mijnlamp

Darwin. — Het Olympisch vuur zal in 1956 over een grotere afstand worden vervoerd dan ooit tevoren. Het wordt op de traditionele wijze te Olympia in Griekenland ontstoken en dan, door middel van een door het Olympisch Comité van Saarland aangeboden mijnlamp, per vliegtuig naar Darwin gebracht, en van Darwin naar Cairns.

Te Cairns begint de fakkelestafette via Brisbane, Sydney, Canberra en Ballarat naar Melbourne, een afstand van ruim 4000 kilometer, de lopers zullen 16 of 17 dagen en nachten onderweg zijn, en de laatste zal te Melbourne arriveren kort voor de openingsplechtigheid van de spelen.

Rusland geeft geleende schepen terug

Istanboel. — Rusland heeft tien kleine marinevaartuigen, die het in de oorlog van de Verenigde Staten had geleend, aan Amerikaanse autoriteiten in Istanboel overgedragen. In de komende weken zullen in totaal 38 schepen worden teruggegeven.

Volgens niet bevestigde berichten zullen misschien enkele van deze schepen als deel van de Amerikaanse hulp aan Turkije komen.

Aruba's Irausquin temidden van Surinaamse RTC-ers vlak voor de opening van de Ronde Tafel Conferentie in de Haagse Treveszaal. V.l.n.r.: de heren J. Lachmond, J. Pengel, K.H. Pos, J. Yrausquin en H. Schriemisier.

ANWB schenkt wegwijzer aan Aruba

's-Gravenhage. — De Koninklijke Algemene Nederlandse Wielrijdersbond zond d.d. heden de volgende brief aan gezaghebber Mr Kwartsz van Aruba: „Dezer dagen zal uitvoering worden gegeven aan het initiatief van een aantal ingezetenen, ANWB-leden, van Aruba door het plaatsen van een bondswegwijzer voor het Rotary-monument nabij het vliegveld Dakota. Deze wegwijzer is aangeboden door onze bond als blijk van erkenning voor de belangstelling op Aruba voor de ANWB en als symbool voor de goede betrekkingen tussen Nederland en Aruba.

De K.N.S.M. werd aanstonds bereid gevonden de wegwijzer zonder kosten te vervoeren. Heden zal de wegwijzer symbolisch worden overgedragen aan het Bestuurscollege. Wij meenden niet te mogen nalaten U van een en ander rechtstreeks in kennis te stellen en hebben hierbij het genoegen U een foto van de wegwijzer aan te bieden."

De brief was getekend: Directie wegen en verkeer ANWB.

De foto toont de wijzer met drie armen waarop te lezen staat: Savaneta 9,3 km.; San Nicolas 14 km.; Lago Colony 19 km.; Oranjestad 3.2 km.; Noord 8,2 km. en Palmbeach 11 km. en tenslotte Vliegveld 0,3 km. met daarboven het bekende oranje bordje met „Amsterdam 1845 km."

B. Chumaceiro in Nederland

Caracas. — De heer Benjamin Chumaceiro, die als raadsman voor Antilliaanse zaken aan het Nederlandse gezantschap te Caracas verbonden is, is met vacantie voor twee maanden naar Europa vertrokken. De heer Chumaceiro zal van zijn aanwezigheid in Den Haag gebruik maken om zich te doen inlichten omtrent het verloop der R.T.C.-besprekingen.

De tankauto-brand op de Dordtse Maasbrug

Dordrecht. — Het verkeer over de Maasbrug bij Dordrecht wordt nog steeds afwisselend in één-richting onderhouden. Tankauto's en andere vrachtwagens met brandbare ladingen mogen niet passeren, omdat de tankauto van de Shell nog steeds brandt.

De chauffeur van de auto is gewond geraakt. Hij verklaarde, dat hij in een plotseling opkomende dicht mistbank tegen een lichtmast is opgereden. Door de botsing werd de vuldeksel van de voorste tank afgerukt en ontstond brand.

Antwoord aan Guatemala

Amerika zendt wapens naar Nicaragua en Honduras

Washington. — Het State-Department deelde gisteren mede dat de Verenigde Staten thans militaire uitrustingen per vliegtuig naar Nicaragua en Honduras zenden "Overeenkomstig de bepalingen der overeenkomsten tot wederzijdse hulpverlening, die de Verenigde Staten kort geleden met beide landen sloten".

Meer van dergelijke luchtzendingen voor beide landen zullen volgen — aldus een woordvoerder van het State Department. „Wij zullen, omdat Guatemala kort geleden voor tien millioen dollar wapens — uit communistische landen — heeft ingevoerd, de uitrusting ten spoedigste verzenden".

Het State Department deelde niet mede hoeveel wapens naar beide landen zijn vervoerd.

Naar verluidt zijn de wapens afkomstig uit Mobile in de aan de Golf van Mexico gelegen staat Alabama. Het betreft uitsluitend lichte infanteriewapens.

De minister van buitenlandse zaken van Guatemala Torriello heeft op een persconferentie gezegd te hopen dat de kwesties die tussen Guatemala en de Verenigde Staten zijn gerezen op „een vriendschappelijke wijze opgelost zullen kunnen worden". Hij zeide een lang en vriendschappelijk onderhoud met de Amerikaanse ambassadeur te hebben gehad.

Intussen eiste minister Torriello dat de Amerikaanse regering ophoudt met steun te geven aan „de onwettige eisen van the United Fruit Co. en haar filiaal". Guatemala ziet hierin een inmenging in binnenlandse aangelegenheden van het land.

De „Chicago Tribune" inmiddels schrijft dat een oorlog tussen Honduras en Guatemala op handen schijnt. De grenswachten van Honduras hebben Zondag vijf communisten uit Guatemala aangehouden, die de grens overstaken. Tijdens het weekeinde zijn troepenbewegingen gemeld bij de Guatemalaanse havenplaats Puerto Barrios en aan de grens bij Santa Rose de Ceplan in Honduras.

In andere berichten wordt gezegd, dat officieren van het leger van Guatemala wapens zouden hebben uitgereikt aan burgers voor de strijd tegen Honduras.

De weg die overgeslagen werd

Willemstad. — Wij zijn altijd bewonderaars geweest van personen. die initiatief durven nemen voor uitvoering van vooruitstrevende plannen. Op ons eilandje zijn er slechts weinigen. die dan ook terecht respect afdwingen bij hun medeburgers. Destijds zagen wij hoe het Landhuis „Het Zuikertuintje" geheel gerestaureerd werd en een nieuw tintje kreeg Het in stand houden van dit Landhuis is ongetwijfeld te waarderen, ook al zit er vanwege de Toko. die daarin is gevestigd, een zakelijk tintje aan. Nu passeerden wij dezer dagen langs de Toko en ontdekten, dat de Gouvernementsweg. lopende door het Zuikertuintje. gedeeltelijk was geasphalteerd. Men stelle zich onze verbazing voor toen wij hoorden. dat de eigenaren van de Toko zelf. om hun zaak een beter aanzien te geven. een gedeelte van de Gouvernementsweg met een laag asphalt moesten bespuiten Waarom kon het Gouvernement dit niet doen?

De heer Kiewit. Hoofd van Openbare Werken. deelde ons desgevraagd mede. dat. hoewel de kosten voor het asphalteren van bedoelde weg reeds enkele malen op de begroting zou worden geplaatst. dit nog niet is gebeurd. Ook dit jaar werd bedoelde weg „overgeslagen". Waarschijnlijk zal het volgend jaar aan de beurt komen. aldus de heer Kiewit. Dit betreuren wij. het is nl. bekend. dat verschillende Zuikertuintje-bewoners sinds jaren klagen over de last. die bedoelde weg veroorzaakt, vooral in de regentijd. Laat ons hopen. dat volgend jaar de Zuikertuintjeweg niet wordt vergeten.

Kinderoperette „Wat nu?"

Willemstad. — Wij vragen nog even de aandacht voor de in de Stadsschouwburg op te voeren kinderoperette „Wat Nu?" Hieraan werken mede de volgende kinderen: Tieleke Struycken. Spatzie Karner. Monique Huisman. Katrien Ariëns. Josette Capriles. Aart Horvers. Ronald Huisman. Mundo Debrot. Thérese Jansen. Margareth Overweg. Anneliesje Manders. Margriet Verborg. Mielaar v.d. Valk. Jacqueline Jansen. Lidy Verborg, Barbara v.d. Beek, Viviijne Boom. Nelleke Hermans. Diana Henriquez. Marion v. Romondt, Renee Muusze. Josephine Jansen. Liesbeth Ariëns. Leon Weeber. Madeleine Luckman. Helma Bijvoet, Liekje van Opstal, Yvonne Uiterbosch, Paulette Huisman. Marjan Bijvoet. Jeanine Weeber, Natja de Marchena, Marjan Ellis. Marjan Vos, Etsel Provence en Margriet Povel.

Aan de vleugel mevr. Verborg.

De uitvoering vindt plaats morgenavond 18 uur in Roxy.

„BOEKEN VRAGEN UW AANDACHT"

Willemstad. — In het Curomprogramma „Boeken vragen uw aandacht" spreekt hedenavond om half tien de heer Hans Hermans over „De zanger, niet het lied". door A. E. Lindop.

★ Stadsverfraaing

Wie dezer dagen ons aller brug tussen Punda en Otrabanda passeerde (en wie deed dat niet!), kon een aantal schilders aan het werk zien, die bezig waren dit Willemstadse troetelkind op te doffen en van een gloednieuw jasje te voorzien. De lichtmasten prijken nu weer in smetloos wit en de railingen hebben gitzwarte sluitstukken gekregen, die deftig tegen het zilver afsteken.

Het hele karwei was in enkele dagen opgeknapt. Maar het kwastje verf heeft de brug toch weer even een „duurder" aanzien gegeven en het stadsbeeld een beetje opgevrolijkt en voor de vreemdeling aantrekkelijker gemaakt.

Ook op het Brionplein is er enige dagen ijverig gewerkt. Niet aan hekjes of railingen, maar aan het wegdek. Dat was inderdaad wel nodig. Want het Curaçaose monsterverkeer had hier een aardige ravage aangericht. De wegwerkers gebruikten het systeem van de tandarts.

Eerst de fragile wanden van het gat bijboren en dan het vulsel aanbrengen. Het plein is dus weer „dicht" en wij nemen aan. dat het vulsel wel een tijdje zal houden. Maar of het plein er ook in aesthetisch opzicht erg op vooruit gegaan is, geloven wij toch niet.

Waarom heeft men het hele wegdek nu niet even overgeteerd, om ook het oog wat te geven? Nu is het een nog grotere lappendeken geworden dan het al was en maakt het liet alleen een slordige doch ook een armtierige indruk.

Wat zou het plein er bovendien niet geweldig op vooruit gaan, als het middenstuk eens betegeld werd. Nu is het daar een woestijn van gebarsten cement en afgebrokkelde putdeksels. Men zou zijn ogen niet gelogen als alleen deze verbeteringen eens werden aangebracht.

En dan praten wij voorlopig nog maar niet over de muziektent, die er ook nog wel wat florissanter kon uitzien. Maar dat is een verhaal op zich!

„Van onze R.T.C.-verslaggever"!

„Onze RTC-verslaggever" in „De Beurs" van gisteren meldt het volgende:

„Zonder al te grote verwachtingen zijn wij Haagwaarts gevlogen voor het verslaan van de RTC. Niet dat wij geen hoge verwachtingen van deze voortgezette conferentie hebben, integendeel."

Wij zijn tamelijk snel van begrip (zonder op onszelf te stoffen), maar hoe is het nou? Heeft de Beurs-RTC-verslaggever grote verwachtingen of heeft hij ze niet? Dit is, dunkt ons, voor de Beurs-lezers toch wel belangrijk!

Even belangrijk trouwens als de mededeling in hetzelfde verslag, dat de heer F. de Vries secretaris van de **Nederlandse** delegatie is, en de aanvulling en wijziging op art. **59 voor Curaçao** (en niet voor de andere eilanden van de Nederlandse **Antillen**) van belang zou zijn!

De heer Reuven Dafni, Consul van Israël te New York en Directeur van de Israëlische Voorlichtingsdienst aldaar is hedenochtend voor een kort bezoek aan de Nederlandse Antillen op Curaçao gearriveerd. De heer Dafni zal tijdens zijn bezoek alhier een aantal voordrachten houden over het leven en werken in de Staat Israël. Uiteraard waren talrijke prominente figuren uit onze samenleving op het dr. Albert Plesmanvliegveld aanwezig om de consulaire vertegenwoordiger te verwelkomen. Onder de aanwezigen bevond zich o.a. de Zeereerw. Heer Rabbijn I. Jessurun Cardoze, en vele anderen.

We gaan naar Curacao

In het weekblad „Sportief" van 20 Mei jl. lazen wij in het rubriek „Dagboek van een leek" van de bekende Tartuffe. het volgende uittreksel. gedagtekend Maandag 10 Mei 1954:

„We gaan naar Curaçao, naar de West. Met 19 spelers en zes officials. Doet me genoegen dat Kruyver meegaat, Voorzitter van de Technische Commissie. En nog een ander aan te wijzen lid. Heel juist. Is voor deze heren veel te leren in de West. Op voetbalgebied. Jaap van der Leck is ook van de partij, als bondscoach natuurlijk. En Leo Brunt voor de duiten en de regeling. Hopster voor het decorum en Co Lioni voor de foto's. Deze brave Rotterdamse assuradeur, oud-voorzitter van Xerxes, subliem goochelaar, is consul van de Curaçaose Voetbalbond. Zo klimt men hoger en hoger op de sportladder! Hij zal Kruyver kieken als de Zaankanter de aftrap doet bij de eerste wedstrijd. Als Kruyver in gesprek is met de Gouverneur van dit of dat land, met de voorzitter van die of die sportbond, met de burgemeester van weer een andere plaats.

De interviews zijn nu al besproken. Zorgt Brunt voor. De pers daar slikt alles. Kruyver zal ze vertellen van onze persmannen, die maar niet in het gareel willen lopen.

Hopster zal representeren, Co zal goochelen en kieken en Brunt zal betalen. Lijkt me een nuttig uitstapje.."

WEER EEN „BEKENDE"

Willemstad. — Op het C.P.I.M. terrein werd de recherche ontboden voor een klein diefstalletje, L.P., een goede bekende van de recherche, had uit een tas van een van zijn medewerknemers een horloge en een pakje sigaretten gestolen. De artikelen werden op hem aangetroffen, waarna hij door de recherche wegens diefstal werd ingesloten.

Journaal van de Mobiele Brigade

Acht maal assistentie

Willemstad. — De Mobiele Brigade verleende gisteren acht keer assistentie, behandelde een lichte aanrijding en verbaliseerde acht personen wegens het overtreden van de Politiekeur.

Bootje kwam niet tijdig terug

De Centrale Post werd gisteravond omstreeks 10 uur op de hoogte gesteld van het feit, dat J.H., A.C., en twee vrienden in een motorbootje zijn gaan vissen, doch nog niet waren teruggekeerd. Das morgens omstreeks zes uur waren zij uitgevaren en meestal kwamen de vissers weer voor twee uur des middags terug. De familie werd natuurlijk ongerust en waarschuwde de politie. Tegen 11 uur echter kwam het bootje, gesleept door een ander vaartuigje de haven binnen varen. Het bleek, dat de motor het had begeven. De vier mannen verkeerden in goede welstand.

Vrouw vs man

Op de Piscaderaweg vlogen twee personen elkaar in de haren. De melding kwam binnen bij de politie, als zou bij deze vechtpartij een jongetje zijn doodgeslagen. Dit was echter flink overdreven. Het was een jongeling van 18 jaar, die een lichte hoofdwonde, links boven het linkeroor, had opgelopen tijdens een gevecht met een 19-jarig meisje. Dr. Loe behandelde de weinig betekenende wond, terwijl de M.B. proces-verbaal tegen de vechtlustige dame opmaakte, terzake mishandeling.

Streng over gedrag onderhouden

De Mobiele Brigade deelde enige wijze lessen uit aan twee vrouwen, die in de Penstraat op de vuist waren gegaan na een heftige woordenwisseling, waarbij de klankvolle benamingen natuurlijk niet achterwege bleven. De „dames" werden zeer streng onderhouden.

Gooiden met stenen

Op Fleur de Marie moest weer politiehulp worden ingeroepen daar enkele kwajongens met stenen gooiden. Bij aankomst van de politiepatrouille waren de knapen reeds verdwenen.

Met de machete

In de nacht van Zondag op Maandag kregen op de weg naar Fuik twee mannen ruzie. Deze woordenwisseling liep zo hoog op, dat de ene zijn machete greep en zijn „vijand" daarmee verwondde aan de pols. De machete werd door de M.B. in beslag genomen, en tezamen met de verdachte aan de recherche overgegeven.

HET WEER

Max. temp. 30.9 (87.6 F); min. 25 C (77 F) en gem. 27.6 C (81.7 F). Max. wind 18, min. 10 en gem. 14 knopen Vochtigheid 78%. Helder 3, licht bewolkt 7. bewolkt 11 en zwaar bewolkt 3 uren.

Bondselftal logeert in Emmastad

Emmastad. — Destijds meldden wij. dat er besprekingen gaande waren tussen de directie van de CPIM en het Bestuur van de CVB met betrekking tot de huisvesting van het Nederlands Bondselftal. Deze onderhandelingen. zo vernemen wij, zijn tot een goed einde gebracht en hebben tot resultaat gehad, dat het Bondselftal, spelers en officials hun intrek zullen nemen in Emmastad. De directie van de CPIM komt een woord van bijzondere waardering voor haar belangeloze en genereuze medewerking toe.

DE MERKWAARDIGE SCHOONZOON

Willemstad. — Hedenochtend werd voor het Hof van Justitie de zaak in Hoger Beroep behandeld tegen de 19-jarige A.E.J.P., die op 24 Febr. j.l. zijn schoonmoeder dwong tot 't plegen van niet nader te noemen handelingen. In eerste instantie werd door ht O.M. 6 jaar geëist. de uitspraak was 2 jaar met aftrek. Vandaag werd voor het Hof door de PG 3 jaar geëist. de uitspraak is bepaald tot over veertien dagen en wel op 8 Juni a.s. Als advocaat van bekl. trad op de heer M. A. Rojer.

Ongestrafte dieven

De „Amigoe' heeft enige tijd geleden een interview met een reclasseringsambtenaar gepubliceerd waarin nogal krasse beweringen gedaan werden over het gedrag van onze lieve Curaçaose jeugd. De ambtenaar beweerde namelijk niet meer en niet minder dan dat binnen enkele jaren op ons goede eiland een volledig gangsterdom zou floreren als er niet snel doeltreffende maatregelen tegen deze jeugd verwildering genomen zouden worden.

En nu horen wij de laatste tijd weer veel van knapen en knaapjes, die hun eigen baas bestelen en met het onrechtmatig verkregen geld goede sier maken in Campo en elders. Lezen doet men er niet zo erg veel over. De meeste zakenlui schuwen nu eenmaal de rompslomp, die het instellen van een gerechtelijk onderzoek met zich meebrengt. Zij volstaan met hun onbetrouwbare werknemer te ontslaan en op hoop van zegen een andere in dienst te nemen.

Dat is natuurlijk erg jammer. En wel om verschillende redenen.

Eerstens zal een dergelijke manier van doen de knapen in hun boosheid stijven. Het interesseert hun niet het minste. dat zij door hun baas worden losgelaten. Het is eigenlijk voor hen de beste oplossing. Want zij kunnen nu het gestolene behouden en elders lustig opnieuw beginnen.

Er gaat van het ontslag geen enkele preventieve werking uit.

Maar ook het feit, dat men er in verhouding tot het enorme aantal diefstallen dat de laatste tijd gepleegd wordt. betrekkelijk weinig in de pers over leest, omdat de werkgevers er bij de politie geen werk van maken, draagt allesbehalve bij tot een intomen van dit maatschappelijk euvel. De knapen zien dat het goed gaat en dat hen in het ergste geval slechts een ontslag met behoud van het gestolene te wachten staat.

Wanneer zij, die van goede wil zijn (en dat zijn er gelukkig nog zeer velen) niet de handen ineen slaan om aan de onmaatschappelijke praktijken dezer losgeslagen jongelieden een halt toe te roepen, zal het nog lang duren voor de Antillen en Curaçao hun nijpend jeugdprobleem hebben opgelost.

WAAR KOMT HET MARIA-MONUMENT

(Buiten verantwoordelijkheid v/d Red.)

Mijnheer de Redacteur,

Ik lees de laatste tijd veel over het zeven meter hoge Maria-monument, dat men ter gelegenheid van het Mariale Jaar ergens in onze stad op een geschikte plaats wil neerzetten. Er wordt gesproken over het pleintje tegenover de kerk van Pietermaai, en er schijnen ook stemmen opgegaan te zijn om het monument in de buurt van het Maria College te plaatsen. Geen van beide ideeën lijkt mij erg geschikt. Zou het beeld niet veel beter uitkomen, wanneer het werd opgericht op het plein tegenover het postkantoor ongeveer tussen de brug en Casa Josè, waar thans een armtierig boompje staat?

Dan staat het in de stad, en dan heeft het een beetje ruimte om zich heen. Iets wat voor een zeven meter hoog monument wel noodzakelijk is.

C.

Wie is de gelukkige?

Curacao

nr 7639 .... f 500.—
1e 7640 .... f 30000.—
nr 7641 .... f 500.—

nr 1803 .... f 400.—
2e 1804 .... f 10000.—
nr 1803 .... f 400.—

nr 23411 .... f 300.—
3e 23412 .... f 5000.—
nr 23413 .... f 300.—

nr 17806 .... f 200.—
4e 17807 .... f 2000.—
nr 17808 .... f 200.—

Aruba

nr 16544 .... f 100.—
5e 16545 .... f 1000.—
nr 16546 .... f 100.—

Bijzondere prijs van f 100.— nr 4389
Bijzondere prijs van f 50.— nr 21576
Bijzondere prijs van f 50.— nr 14661

Prijzen van f 700.—: 8941 — 9523 — 19030 — 20824 — 22003.

Prijzen van f 500.—: 2417 — 8271 — 13444 — 16874 — 17664 — 17853 — 22104 — 23096 — 23872 — 24517.

Prijzen van f 300.—: 98 — 4185 — 4971 — 7097 — 9188 — 10072 — 10461 — 10801 — 12043 — 13144 — 13833 — 15744 — 16953 — 16973 — 20140 — 20574 — 20691 — 21915 — 22267 — 23295.

Prijzen van f 200.—: 50 — 1233 — 2854 — 3214 — 3463 — 4174 — 4748 — 5308 — 5654 — 6093 — 6344 — 7569 — 7971 — 8151 — 8210 — 8807 — 9030 — 9345 — 9369 — 9621 — 9626 — 10283 — 11713 — 11837 — 12743 — 12830 — 13416 — 14125 — 16400 — 17127 — 17514 — 17719 — 17848 — 17863 — 18126 — 18817 — 18864 — 19627 — 20060 — 21239 — 21646 — 21993 — 22180 — 22255 — 22394 — 23139 — 23339 — 23940 — 24040 — 24068.

Prijzen van f 100.—: 595 — 823 — 1190 — 1834 — 2141 — 2524 — 2719 — 2779 — 3487 — 4115 — 4604 — 4720 — 5019 — 5494 — 5902 — 5933 — 5970 — 6325 — 6623 — 6740 — 6858 — 6868 — 6997 — 7241 — 8132 — 8426 — 8853 — 8986 — 9540 — 10332 — 10794 — 11142 — 11865 — 11889 — 11921 — 11974 — 12115 — 21768 — 12948 — 13711 — 13722 — 13834 — 14058 — 14324 — 14434 — 14604 — 14904 — 15236 — 15519 — 15890 — 16584 — 16738 — 17785 — 18753 — 19173 — 19668 — 19699 — 20026 — 20289 — 20382 — 21110 — 21218 — 21860 — 21958 — 21964 — 22028 — 22338 — 22385 — 22828 — 23022 — 23023 — 23690 — 24582 — 24981 — 24987.

HOTEL "CLOSED"

Willemstad. — Op St. Thomas, een der mooie Virgin Islands, werd enige tijd geleden een „glamour hotel" gebouwd, waarvan men i.v.m. de toeristentrek veel verwachtte. Thans staat aan de machtige voorportalen bordjes opgesteld met het opschrift "Closed" en dit niet i.v.m. de enorme toevloed van toeristen, die men alsmaar verwachtte, maar het hotel is gesloten omdat het hotel „failliet" is verklaard. Eventuele aspirant-hotelplannen-makers kunnen uit deze gang wellicht hun lering trekken.

TENNISUITSLAGEN

Willemstad. — De gisteravond verspeelde tenniskampioenschappen om het individueel kampioenschap luidden als volgt: *v.d. Hooten* wint bij default van *Raghunath*; *Easton* wint van *Naar* met 6—2, 6—3. Voor hedenavond zijn vastgesteld: *Vos-Silberstein, Ossekopp-Moron* (19.30 uur) en *Hollander-W. Cras* en *Dortalina-Blaize* (20.30 uur).

De kerkvervolging in Joegoslavie (I)

Hulp-bisschop van Split met stenen bekogeld

Oproep voor militaire dienst

(Van een bijzondere correspondent)

De hevigheid van de kerkver-volging in Joegoslavië wordt wel duidelijk geillustreerd door de wandalen, waarvan onlangs mgr. Franic, hulpbisschop van Split, het slachtoffer is geweest. De incidenten vonden op het einde van het vorig jaar plaats, maar eerst nu hebben wij de bijzonderheden vernomen, waarvan hieronder verslag wordt gedaan.

Op 20 November 1953 ontving mgr. Franic het bevel zich de volgende dag voor het vervullen van zijn militaire dienst in een kazerne te vervoegen. Men hield geen rekening met zijn waardigheid, maar om de oproep te rechtvaardigen beriep men zich op het feit, dat er tussen de Joegoslavische regering en het Vaticaan geen enkele overeenkomst bestaat. De regering had van dit middel reeds eerder gebruik gemaakt, om een naar haar inzichten te ijverige priester of bisschop uit zijn werk te verwijderen. Mgr. Franic slaagde er echter in tegen Kerstmis 1953 uit de dienst ontslagen te worden. Maar men kan begrijpen, dat de volksregering hem slechts noodgedwongen uit de militaire dienst ontsloeg en dat zij naar andere middelen zal zoeken, om zich over deze naderlaag te wreken.

Bespotting van de grondwet

Maar het was niet de eerste keer, dat de hulpbisschop plagerijen van de regering had te verduren: In Juli van het vorig jaar had hij de regering medegedeeld, zoals zij dit vereist, dat hij van plan was het vormsel in het bisdom te gaan toedienen. De regering misbruikte echter deze mededeling om een manifestatie tegen de bisschop te organiseren. Onderweg werd hij opgewacht door een bende ongure typen, die hem beschuldigde een verrader te zijn van zijn volk en van het vaderland en in dienst te staan van het Italiaans imperialisme. Men bedreigde hem zelfs met de dood. Niettegenstaande deze bedreiging zette de bisschop zijn reis voort en op 17 Juli arriveerde hij te Borovci. Ondanks de vijandige houding van communistische samenscholingen vervolgde hij zijn reis naar Nova-Sela waar de gelovigen een handtastelijk optreden van de communisten wisten te verijdelen. Deze besloten daarom hun grote slag te slaan te Metkovic, waar de bisschop de 20e Juli het vormsel zou toedienen. Maar daar de plaats weinig partijleden telde werden de communisten uit een kring van 80 km met bussen en treinen naar Metkovic gebracht. De gehele dag doorkruiste deze bende de stad, schreeuwend als bezetenen, dat zij Mgr. Franic moesten hebben, „om hem aan de brandpaal te binden".

In hun woede, omdat zij de bisschop niet konden vinden, werden honderden deuren van particuliere woningen geforceerd. Eerst na zonsondergang trok de bende af en kon de bisschop uit zijn schuilplaats te voorschijn komen. Op het protest van de geestelijkheid van de stad bij de plaatselijke autoriteiten werd geantwoord, dat zij niets konden doen om de bisschop te beschermen, maar hij kon zijn reis vrij voortzetten en als hem iets zou overkomen, kon hij een aanklacht indienen. M. a. w. de wet weigerde hem te beschermen, maar wanneer hij haf dood geslagen was, mocht de bisschop een klacht indienen tegen zijn onbekende en onvindbare aanvallers. Een pracht voorbeeld van volks-democratische vrijheid.

Toch gaf Mgr. Franic zijn reis niet op en de 23e Juli was hij te Vindonje.

De communisten gunden hem echter geen rust; om half drie 's middags hielden enkele grote autobussen met communisten voor de pastorie stil en men dwong de bisschop de pastorie te verlaten en plaats te nemen in een overvalwagen van de geheime staatspolitie. Vergezeld door de verwensingen brakende lieden in de autobussen, werd hij naar Makarska gebracht, waar een bende communisten hem opwachtte. Alle regeringsbeambten hadden opdracht gekregen, onder bedreiging van ontslag, aan de demonstratie deel te nemen. Een grote meeting volgde, waarbij een communistische redenaar, in tegenwoordigheid van de bisschop, een requisitoir over hem uitsprak van de grofste en de meest fantastische beschuldigingen. Op het einde van zijn betoog eiste de man, dat de bisschop ogenblikkelijk het grondgebied van de gemeente, waarheen men hem met geweld had gebracht, zou verlaten.

Toen de bisschop na de betoging zijn toevlucht zocht in het klooster van de Paters Franciscanen werd de deur van het klooster geforceerd en werden alle vensters vernield. Onder een duivels lawaai werd het klooster bestormd en werd de bisschop weer gedwongen plaats te nemen in de politiewagen.

Maar bij het oversteken van de binnenplaats van het klooster werd hij met een regen van rotte eieren, appelen en zelfs stenen ontvangen. Hierbij viel de bisschop twee tot drie keer, maar iedere keer werd hij hardhandig opgetrokken en voortgesleept naar de auto waarin men hem eindelijk, overdekt met vuil, neerwierp. De bedoeling van de communisten was nu hem naar Omis te brengen waar hetzelfde spel herhaald moest worden. Maar op het laatste ogenblik wist Mgr. Franic zich aan zijn belagers te onttrekken.

De Joegoslavische volksregering kan zich moeilijk van de verantwoordelijkheid vrijpleiten door te beweren, dat het bovengenoemde geval een alleenstaand feit is. De beschrijving toont aan, dat de officiële instanties er aan hebben deel genomen, en waarom worden de aanvallers niet gestraft?

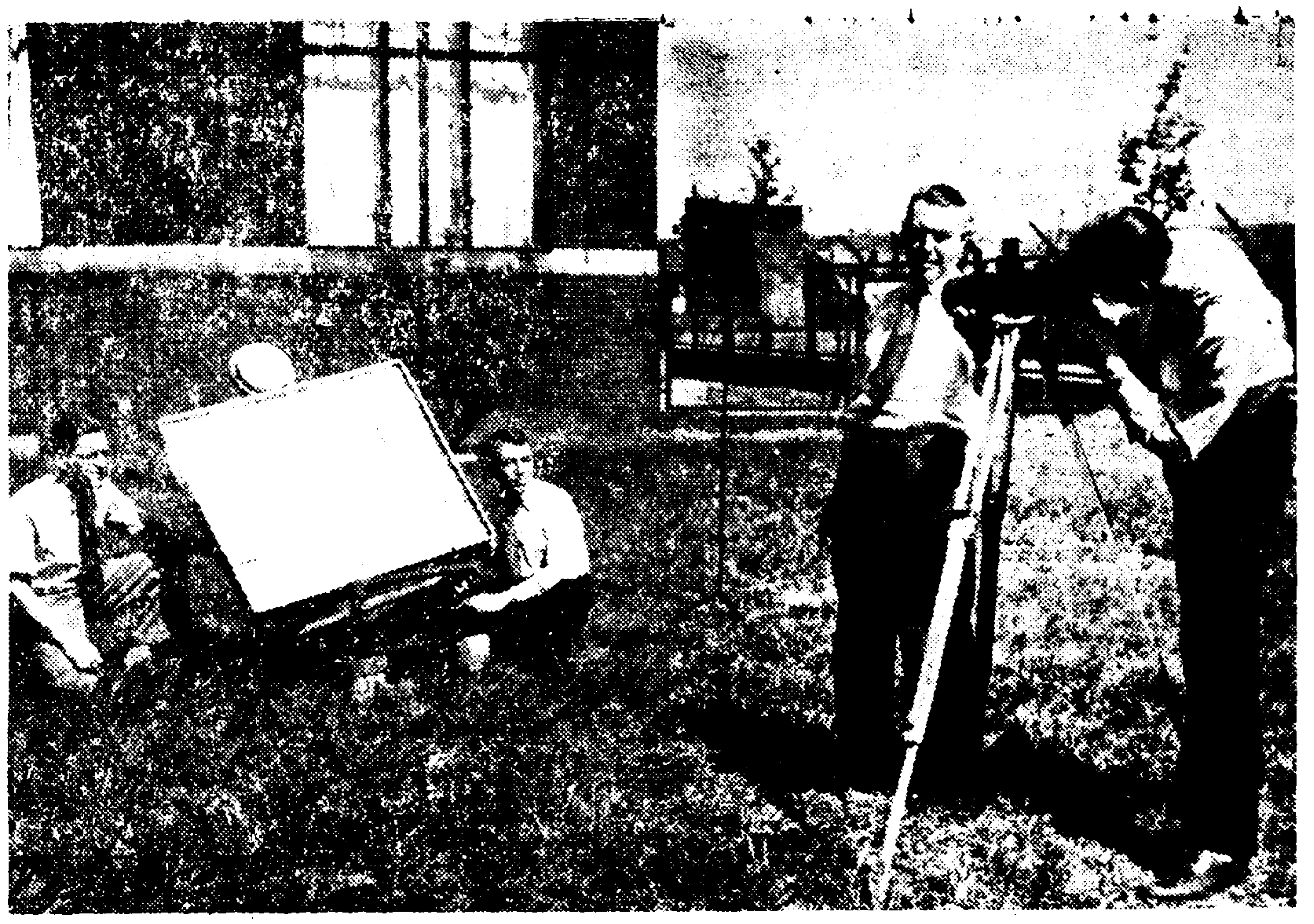
En hoe wil de volksregering dan de mishandelingen rechtvaardigen van de secretaris van Mgr. Butorac, Paulus Posa, die men probeerde te verdrinken. Een foto van dit optreden, waarbij de politie weer was betrokken, kan men vinden in Konigsteiner Rufe, Januari 1954, blz. 14.

Of hoe verklaard zij de mishandeling van Jozef Marendic, secretaris van Mgr. Quirinus Bonefacic? Reeds mishandeld en gewond werd hij door een bende Apachen uit zijn bed gesleurd en op het Kerkplein nog eens mishandeld en daarna buiten bewustzijn op de trappen van de kerk achtergelaten, totdat een ambulance hem naar een ziekenhuis bracht (10 Aug 1953.)

Wat zegt men van het optreden tegen Mgr. Banic bisschop van Sibenik, en tegen Mgr. Radic, zijn secretaris, die men bovendien dreigde met benzine te overgieten? Welke verklaring geeft de volksregering voor de mishandelingen van Mgr. Michael Pusic, bisschop van Hvar, van Mgr. Butorac van Dubrovnik en van Mgr. Stephaan Bauerlein, hulpbisschop van Djakovo?

De lezers kunnen gemakkelijk de gevolgtrekking maken, dat Tito het niet ernstig neemt met de gewetensvrijheid en de godsdienstvrijheid welke de Joegoslavische grondwet voor iedere burger waarborgt. Gezien deze dubbelzinnigheid, mogen wij ons ook afvragen wat de waarde is van de beloften die Tito aan het Westen doet, wanneer zelfs de heiligste zaken in zijn ogen geen genade vinden en alleen maar een onderdeel zijn van zijn utilitaristische politiek?

Als er maar geen wolken zijn!

Naar aanleiding van de totale zonsverduistering van 30 Juni a.s., die in het Zuiden van Scandinavië het beste waargenomen zal kunnen worden, zullen ook uit Nederland twee groepen onderzoekers worden uitgestuurd. De groep uit Delft, die ten deel heeft de schaduwranden vlak voor en na de totaliteit te filmen, moet rekening houden met grote lichtmoeilijkheden. Hiertoe werd in de Technische Phisica te Delft een spiegel geconstrueerd, die er in combinatie met een zeer lichtsterke lens, voor moet zorgen de beelden op het filmmateriaal vast te leggen. Dit alles natuurlijk, indien er geen wolken aan de hemel staan.
Op de foto ziet men de Delftse groep bij de proefnemingen met de uit 40 delen bestaande parabolische spiegel. Achter de camera Ir. C.J. Beernink, bij de spiegel, rechts, de heer W.G. Einthoven en links, de heer Dongelmans. In het midden Prof. A.C.S. van Heel, die de leiding heeft van de expeditie.

ER IS IN PARIJS IETS WONDERLIJKS GEBEURD

ABBÉ PIERRE is in enkele maanden een legendarische figuur geworden

door DANIEL-ROPS

Kortgeleden is er in Parijs iets wonderlijks gebeurd, iets dat in staat is om het vertrouwen in de mens te herstellen bij hen, die — helaas, niet zonder reden — zich afvragen of de beschaafde mens van de twintigste eeuw niet onmenselijker en wreder is dan de primitieve Afrikaan of Polynesiër. In de dagen van de felste kou, die Frankrijk onlangs heeft meegemaakt, hebben talrijke mensen van goede wil gezamenlijk hun krachten ingespannen ten bate van een prachtig gemeenschappelijk werk van broederlijke hulpvaardigheid en daadwerkelijke naastenliefde. Automobilisten hebben aan het hoofd van een liefdadigheidsploeg 's nachts door Parijs gereden om hen, aan wie de wrede samenleving 'n dak boven het hoofd weigert, te bevrijden van de greep van de dood, het leed en de ziekte. Anderen hebben hun deuren geopend en verwarmde vertrekken in gereedheid gebracht voor allerhande daklozen. Een reusachtige inzameling van warme kleding en dekens heeft tot gevolg gehad, dat in het hotel, dat voor dit doel zijn kamers ter beschikking had gesteld, tonnen goederen werden opgestapeld. Wonderlijker nog is, dat de autoriteiten en de politie — ongetwijfeld in hun hart geraakt door de genade — voor enige tijd zijn afgestapt van hun reglementen en hun routine. De métro-stations werden 's nachts voor de daklozen opengehouden. Er werd besloten, dat de daklozen en zwervers in de verwarmde politiebureaux zouden worden opgenomen zonder dat er naar hun identiteitspapieren zou worden gevraagd. Het leek of er in die afschuwelijk koude dagen een golf van menselijke warmte door Parijs ging en dat is een troostende gedachte.

Het merkwaardigste van dit alles is wel, dat heel deze verbazende actie het werk is van één man, van één enkele man, die werkelijk de hele zaak aan het rollen heeft gebracht. Wie kende enkele maanden geleden nog zijn naam, behalve dan een aantal katholieken, die zich bezighouden met de sociale problemen en de nieuwe apostolaatsvormen? Wie kende zijn werk Emmaüs onder de voddenrapers? Thans is zijn naam op ieders lippen en zij begint zelfs legendarisch te worden. De grote kranten organiseerden hulpacties voor hem. Ministers verdrongen zich om hem te kunnen ontmoeten en zijn actie te kunnen ondersteunen. In alle illustraties en overal op het witte doek ziet men zijn portret en het publiek bejubelt hem. Het trieste, bevroren Parijs van Januari 1954 heeft vóór zich zien oprijzen het van liefde stralende gezicht van Abbé Pierre.

Onze onrechtvaardige samenleving moet geheel gereorganiseerd worden

Een tweede Franciscus

Ik herinner mij mijn eerste ontmoeting met hem in de gangen van het ziekenhuisje van La Mure. Zijn bisschop had hem naar het mijnstadje in de Alpen gezonden, zogenaamd als aalmoezenier, maar in feite om te proberen herstel te vinden voor zijn ernstig geschokte gezondheid. Hij zag er erg ziek uit bleek, uitgemergeld en met koortsige ogen. Hij scheen nog zieker dan de zieken zelf. Maar in dat zo zwakke lichaam school een indrukwekkende kracht en helderheid: Als men hem zag moest men denken aan Sint Franciscus van Assisië. Dat was in 1940, in de zomer die volgde op de nederlaag. Kort daarna hoorde ik, dat hij zich — zonder dat zijn gezondheidstoestand veel was verbeterd — had aangesloten bij de verzetsbeweging, waar hij bijzonder moeilijke en gevaarlijke opdrachten vervulde. Hij was specialist geworden in het clandestien passeren van de grens. Tenslotte verliet hij zelfs het bezette deel van Frankrijk en vluchtte naar Algiers.

Na de bevrijding werd hij Afgevaardigde. In het Palais Bourbon werden zijn oude, versleten habijt waarop 't rode lintje van het Legioen van Eer prijkte, en zijn baret die nog veel ouder was dan zij scheen (hij draagt nog altijd dezelfde en waarschijnlijk ook nog altijd dezelfde pij....) al gauw beroemd. Maar hoewel hij helemaal opging in het politieke spel, bleef Abbé Henri Grouès, de „Abbé Pierre" uit het verzet, toch nog meer toegewijd aan de dienst van de christelijke naastenliefde. Hij was nog Afgevaardigde toen een toevallige ontmoeting met een clochard die ten einde raad was, die door de maatschappij was hitgestoten en de wanhoop nabij was, zijn priesterziel deed besluiten zijn roeping als zielenvisser te volgen. Hij nam dit menselijk wrak, dat door de wereld was uitgestoten bij zich op. Zo ontstond Emmaüs.

De gemeenschap Emmaüs

Emmaüs.... midden in het kwalijkste deel van de Parijse banlieue, in Neuilly-Plaisance, een vreemdsoortige wijk, bestaande uit oude wagons, woonwagens, krotten, hutten van plaatijzer en klei, waar Abbé Pierre nu al jaren lang degenen ontvangt die geen dak boven hun hoofd hebben en geen geld om er een aan te schaffen. Het is een broederlijke gemeenschap, waar al die stakkers hun simpele bestaansmiddelen, hun energie en hun levensmoed met elkaar delen. Sommige ploegen zijn belast met „corvée", d.w.z. zij houden zich bezig met het rapen van vodden die ze in de vuilnisbakken aantreffen. Anderen werken voor de gemeenschap, met name door het bouwen van hutten voor hen die nog om onderdak komen vragen.... Het is niet erg luxueus, niet erg fraai, maar toch altijd nog veel beter dan een brug of een straathoek. Hele gezinnen zijn op die manier door de barakken van Abbé Pierre verlost van het verschrikkelijke zwerven: Er zijn kinderen geboren in Emmaüs. En bovenal hebben die stakkers door elkaar te helpen weer ontdekt wat zij het meest verloren waanden: de zin voor de menselijke waardigheid: hun leven heeft weer een doel en weer betekenis.

Dit is nu al ruim zeven jaar lang het werk van Abbé Pierre, de man die niet verwacht had dat hij nog eens beroemd zou worden door zich — zo ziek en zo zwak als hij was — uit te sloven voor zijn vrienden de voddenrapers, de daklozen van Emmaüs. Toen hij nog afgevaardigde was richtte hij een verzoek tot zijn collega's om hem te helpen een kapel te bouwen voor zijn stadje en zo treft men — zegt hij glimlachend — in de muren van die kapel een „Vincent Auriol-steen" aan, een „Georges Bidault-steen" en een „René Pléven-steen". Sedertdien heeft hij ononderbroken alles afgelopen om fondsen bijeen te brengen en nieuwe barakken op te trekken. Zijn simpele, directe, maar bijzonder warme en aangrijpende welsprekendheid brengt de mensen in de war. Na een conferentie in Brussel ontving hij bijna een millioen francs. In Colmar wierp een onbekende vrouw een diamant in zijn beurs. In Parijs is het meerdere malen gebeurd dat hij in bankbiljetten gerolde goudstukken aantrof.

Geen improvisatie

De actie die onlangs het geweten der Parijzenaars heeft wakker geschud is dus helemaal geen improvisatie: het is een verlengstuk, het resultaat van een langdurig werk. Door zijn noodkreet om hulp voor pasgeboren kinderen die omkomen van de kou omdat hun ouders zo slecht zijn gehuisvest, voor oude mensen die sterven omdat zij geen dak boven hun hoofd hebben, zet Abbé Pierre datgene voort, dat hij al zo lang heeft gedaan en dat hij zal blijven doen tot zijn laatste ademtocht.

De inzamelingen, de vrijwillige rondritten, de voorlopige woningen alleen, kunnen het vraagstuk dat Abbé Pierre aan de orde gesteld heeft niet tot een oplossing brengen. In de wereld van de twintigste eeuw, die zo prat gaat op haar technische middelen, is het bestaan van ellende een afschuwelijke, onvergeeflijke schandvlek. Dat mannen, vrouwen en kinderen in 1954 van honger en kou omkomen is een monsterlijke absurditeit waarvoor onze nakomelingen op aarde ons aansprakelijk zullen stellen, zoals wij de mens van de Oudheid aansprakelijk stellen voor het in stand houden van de slavernij. Er zullen ingrijpende maatregelen moeten worden getroffen: een volledige reorganisatie van een onrechtvaardige, al te onmenselijke samenleving. Dat is de boodschap van Abbé Pierre.

Namaak-advocaat deed zijn werk niet slecht

Parijs. — Een namaak-advocaat, die zich ten onrechte placht te tooien met de fraaie toga der Franse rechtsgeleerden en bovendien met een reeks onderscheidingen, die, hoewel zij hem niet toekwamen, niet nalieten indruk te maken, heeft in het Paleis van Justitie te Parijs niet alleen verschillende malen gepleit, maar hij heeft het zelfs met succes gedaan. Aldus blijkt uit de aanklacht, die door de deken van de orde van advocaten is ingediend tegen een onbekende, die ofschoon geen rechtsgeleerde en niet bevoegd tot het uitoefenen van een advocatenpractijk, zijn officiële collega's de loef heeft afgestoken. Het is gebleken, dat de zonderlinge en onechte advocaat, die van zijn cliënten nooit een franc honorarium heeft gevraagd of ontvangen en van wie men daarom aanneemt, dat hij niet helemaal wel bij het hoofd is, onder de naam van een andere advocaat het Paleis van Justitie is binnengedrongen om zich daar onbevoegd te wijden aan hem niet toekomende ambtsbezigheden.

De hele affaire is onlangs uitgekomen doordat een zijner cliënten, die met hem een afspraak had gemaakt in het Paleis van Justitie, de eigenaar van de titel en de naam, die hij had opgekregen, opbelde voor nader overleg.

Uit de verwarde telefonische conversatie die toen ontstond, kwam tenslotte vast te staan, dat er een valse advocaat in het spel moest zijn. Deze is inmiddels spoorloos verdwenen. Zijn rechtsgeleerde successen kunnen natuurlijk niet meer ongedaan worden gemaakt. Hij zal daarom, wanneer men hem ooit terugvindt, alleen vervolgd worden wegens het zich onbevoegd beroepen op een titel en het onwettig dragen van onderscheidingstekenen.

Haal de buikriemen aan

Tantarellerie

Het Duitse anti-communistische tijdschrift „Tantarel", dat ondergronds in de Russische zone van Duitsland wordt verspreid, staat altijd vol humoristische en sarcastische mededelingen. Zo publiceert het de volgende telegramwisseling tussen Malenkof en Mao Tse Tung.

Mao Tse Tung aan Malenkof Kremlin Moskou: „China lijdt honger - stop. Zend levensmiddelen. Mao".

Malenkof aan Mao Tse Tung Peking: „Buikriemen aanhalen. Malenkof". Mao Tse Tung aan Malenkof Kremlin Moskou: „Stuur buikriemen. Mao".

Les Grands Familles

Mevr. Yvette Breault (41 jaar) heeft in Los Angeles haar zeventiende kind gekregen. Het heet Eugène en weegt 7 pond en 3½ ons. Zij heeft reeds 10 dochters en 6 zoons. De oudste is 24 jaar. „Elk kind is het laatste", zei vader Louis Breault, een 55-jarige molenbouwer, glimlachend. Hij zelf heeft 15 broers. Mevrouw Breault, die 14 broers en zusters heeft, zei: „Wij zullen gaarne in ontvangst nemen, wat God ons zendt".

In memoriam Scoty

In Storepipe Wells in de Doodenvallei in Californië is op 81-jarige leeftijd een man overleden, die vijftig jaar lang een der meest karakteristieke figuren van de „Far West" is geweest. Officieel heette hij Walter Scott, maar in de wandeling werd hij „Scotty" genoemd. Hij was een der rijkste gouddelvers in de Verenigde Staten. Over zijn fortuin deden de meest fantastische verhalen de ronde, waarvan hij zelf het meeste genoot. Scott werd geboren in Cynthiana (Kentucky). Op negenjarige leeftijd liep hij van huis weg en trok naar Nevada. Op 15-jarige leeftijd nam hij deel aan de Wild-West-show van Buffalo Bill als cowboy en reisde twaalf jaar lang met dit gezelschap heel de wereld rond. In 1902 trouwde hij in New York met Josephine Millius en betrok daarna een bouwvallig huisje in de wildernis van de Dodenvallei. Drie jaar later vond hij goud en begon handen vol geld uit te geven.

In 1905 charterde hij een speciale trein, waarmee hij de afstand van Los Angeles naar Chicago in 44 uren en 54 minuten aflegde. In Chicago werd hij met groot enthousiasme ontvangen. In 1922 bouwde hij in de Dodenvallei een geweldig kasteel voor de som van 3 millioen dollar. Een van zijn beste „grappen", vertelde hij zelf, was „de zelfmoord", die hij in 1930 zgn. pleegde, toen hij liet bekend maken, dat hij bij de beurskrach zijn gehele fortuin had verloren en nooit een goudmijn had bezeten. Een paar jaar later verscheen hij weer stijf van de bankbiljetten ten tonele. „Ik had nog ongeveer 700.000 dollar in natura en een fabriekje op mijn kasteel", vertelde hij later. „Een mijn heb ik nooit gehad, want die moet geregistreerd worden, en wat twee mensen weten is geen geheim meer. Maar ik had een plaatsje, waar ik goud kon vinden en dat plaatsje kent niemand dan ik en zal niemand anders ooit te weten komen". Zijn zgn. „zelfmoord" had alleen maar ten doel sensatie te wekken en naar Europa te gaan, zoals toen algemeen in de mode was. Scott was een gezette man met ongewoon helderblauwe ogen, die uitstekend gastheer kon spelen.

„Lang zal hij leven!”

's-Gravenhage. — De uitdrukking „lang zal hij leven” is in Nederland beslist geen lege phrase, want de levenskansen zijn daar hoger dan in de meeste andere landen van de wereld, zo blijkt uit het zojuist verschenen demografisch jaarboek 1953 van de Verenigde Naties.

Een pas geboren baby heeft in Nederland een gemiddelde levenskans van 69,4 jaar wanneer het een jongen is van 71 jaar wanneer het een meisje is. Een vijfjarig jongetje heeft een gemiddelde kans om 72,4 jaar oud te worden, terwijl voor een vijfjarig meisje die kans zelfs 74 jaar is. In deze cijfers weerspiegelt zich tevens de lage kindersterfte in Nederland, die na Zweden en Nieuw-Zeeland de laagste ter wereld is, gelijk het jaarboek vermeldt de gemiddelde levenskansen zijn in Nederland verder als volgt:

op een leeftijd van:	kan een	verwachten oud te worden:
20 jaar	man	73,2 jaar
	vrouw	74,5 jaar
30 jaar	man	73,8 jaar
	vrouw	75 jaar
40 jaar	man	74,5 jaar
	vrouw	75,6 jaar
45 jaar	man	75 jaar
	vrouw	76,1 jaar
50 jaar	man	75,6 jaar
	vrouw	76,5 jaar
55 jaar	man	76,5 jaar
	vrouw	77,3 jaar
60 jaar	man	77,5 jaar
	vrouw	78,2 jaar
65 jaar	man	78,9 jaar
	vrouw	79,4 jaar
70 jaar	man	80,7 jaar
	vrouw	81,1 jaar
75 jaar	man	83 jaar
	vrouw	83,3 jaar
80 jaar	man	85,8 jaar
	vrouw	86,1 jaar
85 jaar	man	89,2 jaar
	vrouw	89,5 jaar

PASTOOR ZAT OPGESLOTEN IN KERKTOREN

Bonn. — Het vredige orpje Nussdorf werd wreed verstoord door het voortdurend luiden van de klokken van het dorpskerkje. Een dergelijk geluid is gewoonlijk slechts toegestaan ingeval van een grote brand en bracht de dorpelingen dan ook spoedig op de been. De brandweer haastte zich naar het toneel van alle opwinding.

Maar wat zij vond was niet een brand, maar een vermoeide pastoor. Na de kerkdienst van de vorige avond was hij nog even naar de kerk gegaan om te bidden en was toen opgesloten door de koster, die niet wist, dat meneer pastoor nog in de kerk was. Toen was de pastoor maar aan de klokketouwen gaan hangen, omdat hij al zo lang opgesloten zat en honger begon te krijgen.

KINDEREN EN T.V.

New York. — Dit was het resultaat van een onderzoek, dat werd ingesteld in een typische, middelgrote Amerikaanse stad: de kinderen keken dertien uur per week naar de televisie (welke tijd gelijk staat met de helft van het aantal schooluren in de V.S.).

Waarnaar keken ze bij voorkeur al die uren? Naar variété-voorstellingen en „Westerns”, d.w.z. de cowboy-verhalen. Naar de radio luisterden dezelfde kinderen ongeveer twee uur in de week. Wat denken de ouders er van, als ze er al over denken? De t.v. heeft dikwijls shows met te veel gewelddadigheid er in, was hun voornaamste opmerking.

Techniek ook op café-terras

Kellners met lichtende strikjes

In het restaurant en op het terras van de uitspanning Anna's Hoeve te Hilversum zijn deze week borden geplaatst met een opschrift, waarvan vele bezoekers ietwat ongelovig hebben kennis genomen. Er stond namelijk te lezen: Het strikje van de kellner geeft licht, ten teken dat hij aan Uw wenken gevolg zal geven. Maar geenszins betrof het hier een grapje, dat de exploitant zich tegenover zijn klanten meende te kunnen permiteren; het was volkomen waar wat er te lezen stond, want, zoals de bezoekers mochten constateren, ging er inderdaad in iedere vleugel van het butterfly een lichtje branden, indien men de oetrokken kellner wenkte.

Het idee is afkomstig van een buitenlandse gast, die eens in Anna's Hoeve neerstreek. De exploitant van deze uitspanning was er direct enthousiast voor: het zou een einde maken aan het probleem van het vele geroep over en weer en als eerste in Nederland introduceerde hij dit duidelijk te begrijpen, doch zwijgende antwoord. Het systeem is eenvoudig: de kellner heeft in zijn strikje twee lampjes zitten, die met een draad zijn verbonden aan de batterij, welke zich in zijn zak bevindt. wenkt een klant hem van verre, dan hoeft hij slechts (in zijn zak) contact te maken, zodat de lampjes gaan branden. De klant weet dan, dat de kellner hem begrepen heeft en dadelijk naar hem toe zal komen.

Verschillende klanten hadden reeds gevraagd dergelijke strikjes te mogen kopen. De exploitant van Anna's Hoeve wil deze „lichtgevende” butterfly's nu als souvenirs gaan verkopen.

Het licht van de twee lampjes is zo sterk, dat men er een krant bij kan lezen. De kellners van Anna's Hoeve hebben dat thuis bewezen. Men beweert zelfs, dat er één is, die bij het invallen van de duisternis van zijn vrouw te horen krijgt „Jan doe je das even aan, ik kan niet goed meer zien,” maar of het waar is weten we niet.

Geneve: goedkope conferentie

Genève. — Een functionaris van de V.N. heeft verklaard, dat de conferentie te Genève „een van de goedkoopste internationale conferenties tot op heden” is. In de eerste 19 dagen na de opening heeft zij pas ongeveer NAf 62.250 gekost.

De kosten van het Koreaanse deel der conferentie zullen waarschijnlijk worden betaald door de negentien daaraan deelnemende landen, doch het is nog niet bekend, hoe de kosten van de besprekingen over Indo-China, waaraan negen landen deelnemen, van wie er vier geen aandeel hebben in het Koreaanse conferentie-deel, zullen worden omgeslagen.

LONDENS COMMENTAAR

(Van onze Londense correspondent)

Onze vriend Willem, over wie wij hier eerder hebben mogen schrijven, heeft met de meesten onzer gemeen dat, ofschoon hij verre is van de door hem zo vurig begeerde zelfkennis, hij meent een diepgaande kennis te bezitten van zijn medemensen. Willem heeft eens van zijn leven 'n jaar in Stockholm gewoond en is er van overtuigd, dat hij de Zweden tot op de afgrondelijke bodem hunner Scandinavische zielen heeft geschouwd. Als in de loop van de conversatie dit volk ter sprake komt, zegt Willem smalend:

„Vertel mij niets van de Zweden,” en vervolgt met u alles van de Zweden te vertellen.

Verraderlijke voorgangers

Wij, die ons zelf en vrijwel al onze medemensen als ondoorgrondelijk en onbegrijpelijk beschouwen, kunnen er niet over oordelen in hoeverre Willems aanspraken op psychologische, anthropologische en ethnologische diepgang gerechtvaardigd zijn.

Maar wij hebben een diepe belangstelling voor de methoden welke vriend Willem gebruikt bij het doorgronden van het karakter van individuen. Hij heeft namelijk een theorie volgens welke men de ware aard van een medemens niet beter kan doorgronden dan door enige tijd zorgvuldig de gang en de lichaamshouding van de betrokken persoon na te bootsen. Deze theorie boeit ons, waar Willem helaas ontdekt heeft, ten zeerste. Wijzelf, die gezichten en namen maar al te gemakkelijk vergeten, onthouden iemands gang, de houding van hoofd en nek, en kunnen van verre de identiteit herkennen van iemand die voor ons uitloopt. Nu heeft Willem inderdaad de merkwaardige begaving, dat hij deze meest individuele trek van andere personen dikwijls op verbluffende wijze na kan doen. Dikwijls, want soms is hij er erg naast. Maar wij herinneren ons dat Willem een keer op zo overtuigende wijze Paul Spaak „naliep” dat wij werktuiglijk de Internationale begonnen te zingen. Wij hebben met Willem langs landelijke wegen gewandeld, als hij opeens enige meters voor ons uit begon te lopen gelijk een ander dan zichzelf, en zijn hoofd veranderde, en hij schreed als de groten der aarde. En het spelletje - want als zodanig beschouwden wij dit vermaak - bestond hierin dat wij, als Willem na enige tijd wederom aan onze zijde kwam lopen, moesten raden wie onze vriend had nagebootst, dan wel, als het een ons onbekend persoon gold, wat voor karakter de nagebootste en nagewandelde persoon bezat.

Willem heeft ons meermalen met enige nadruk verzekerd dat wij in dit opzicht van alle bekwaamheid niet slechts gespeend zijn, doch waarschijnlijk voor immer gespeend zullen blijven. Wij herinneren ons een keer langs de oevers van het Paterwoldse Meer gewandeld te hebben met Willem, toen hij opeens voor ons uit ging lopen en iemand „naliep”. Voor ons zagen wij een man lopen met x-benen, zich voortbewegend in een landerige slentergang, de linkerschouder aanmerkelijk lager dan de rechter, het hoofd in de schouders gezonken alsof de hals geheel ontbrak.

„Wat voor karakter heeft de man die ik zojuist nabootste?” vroeg Willem, toen hij na enige minuten tot ons terugkeerde.

Wij antwoordden dat wij het niet konden zeggen. Wij wisten alleen, zeiden wij, dat de man die Willem had nagebootst vis verkocht.

„Vis?” zei Willem verbaasd.

„Vis,” herhaalden wij. „Zo als jij daar zojuist liep, loopt een man die handel drijft in vis, vooral kabeljauw, met een behoorlijke nevenomzet in gebakken bokking.”

Willem dacht dat wij hem voor de gek hielden en zei boos: „Goed, als jij het niet wilt zeggen, zeg ik het zelf. De man die ik nabootste heeft een hoogst onaangenaam karakter. Hij is eigenzinnig, onbetrouwbaar, onwetend, opvliegend, laatdunkend, wantrouwend en gierig. Hij knijpt vrijwel zonder onderbreking de kat in het donker, en behoort tot het soort mannen dat bigamie pleegt te plegen. Hij is onvriendelijk tegen zijn vrouw, schopt zijn hond als hij een nare bui heeft, en als hij een boek leest, kijkt hij altijd eerst stiekum op de laatste pagina hoe het afloopt.”

„Gut!” zeiden wij.

„En nu vraag ik je,” zei Willem, terwijl zich zijn ogen diep in de onze boorden - de bries voer over het water van het meer en een meisje in een Regenboog, die vlak bij ons overstag ging, riep: „Klaas, pas op je hoofd!” - „en nu vraag ik je wie de persoon is die ik nadeed.”

Na de nuttige wenken die Willem ons reeds aan de hand had gedaan over het karakter van de persoon, noemden wij zonder aarzelen de naam van een vooraanstaand minister. „Ach, nee,” zei Willem ongeduldig, „die loopt heel anders.” „Mocht je willen,” voegde Willem hier smalend aan toe.

„Mocht je willen?” herhaalden wij verbaasd. „Mocht je wàt willen?”

„Heb je dan nog niet door,” vroeg Willem ongelovig, „dat ik zojuist jouw gang nadeed?”

„Gut!” zeiden wij, en nog heden weten wij niet wat wij anders hadden kunnen zeggen.

De typische Brit

En zo liepen wij een keer in Londen door Hyde Park onder de nog niet gevelde olmen, toen Willem opeens zeide dat hij al lang de hoop had opgegeven dat wij er ooit iets van zouden begrijpen, doch dat hij na lang nadenken had besloten ons nog één kans te geven. En daar ging hij voor ons uitlopen.

Het was nogal druk in het park en wij konden begrijpen dat Willem wachtte met de aanvang van de beloofde voorstelling totdat wij een rustiger plek zouden bereiken waar onze aandacht niet zozeer zou worden afgeleid van wat Willem, louter tot onze stichting en lering, op het punt stond ons aan te doen. Doch voor het eerst in ons leven liepen wij gedurende enige tijd op een afstand van enige meters achter Willem terwijl hij zichzelf liep te zijn en hadden wij gelegenheid zijn eigen individuele gang en houding te bestuderen, daarbij puttend uit de schat van informatie die Willem ons in de loop der jaren had verstrekt. Daar liep hij voor ons uit, de wandelaar over het verende gras, ietwat gedrongen en gerond, de schouders bijna mollig rond, de nek kort en dik, een dubbele hals over het niet geheel schone boordje, het hoofd peinzend naar de grond gebogen. Hij liep met de karakteristieke gang van iemand op weg van het ene café-terrasje naar het volgende, zonder haast, zonder passie. De ietwat poezelige korte handen van de aarts-egoïst bengelden half geopend naast zijn lijf. Hij liep ook zoals zekere soorten van in zich zelf gekeerden lopen, het hoofd iets naar rechts gebogen, alsof zij luisterden naar hun eigen binnenste, vast overtuigd dat uit meergenoemd binnenste ieder ogenblik iets heel belangrijks omhoog zal stijgen. Daar, zo dachten wij, gaat de welgedane genieter, de smulpaap met de gang van de permanent half-vermoeiden, voor eeuwig opweg van bar naar bodega. Daar loopt hij, eigenzinnig en zeker van zichzelf, zonder twijfels, zonder angst en zonder schuldbesef, met de bedrieglijke, bezonken berengang van de pseudofilosoof, die met het hoofd voorovergebogen wandelt als bezon hij zich op het waarom aller dingen, doch aan wie geen enkel vrouwenbeen, geen enkele volmaakte vrouwenenkel onopgemerkt voorbijgaat.

Opeens bleef Willem stilstaan en wachtte totdat wij ons bij hem voegden. Wij keken enigszins verbaasd, omdat Willem verzuimd had de aangekondigde voorstelling te geven. Willem schudde meewarig het hoofd bij het zien van de verbaasde uitdrukking op wat wij ons gelaat, doch Willem onze tronie pleegt te noemen. Hij nam ons bijna teder bij de arm en zei: „Luister eens. Nu moet je niet kwaad worden. Wat ik je zeg, zeg ik om je eigen bestwil. Ik heb alleen maar de proef op de som willen nemen. En nu zie je dat ik gelijk heb gehad. Ik heb je altijd gezegd dat jij van de Engelsen niets begreep; of ooit begrijpen zult. En nu heb ik voor je uit gelopen en de gang en lichaamshouding nagebootst van de typische Engelsman en je hebt ze niet herkend.”

„De typische Engelsman?” zeiden wij, schreeuwden wij bijkans.

„De typische Engelsman,” herhaalde Willem, terwijl hij goedkeurend het hoofd knikte. En hij vervolgde, terwijl een peinzende blik in zijn ogen verscheen, „de gang van iemand die radeloos is van onzekerheid en die deze onzekerheid tracht te verbergen door kaarsrecht te lopen met vaste tred alsof hij alle problemen ter wereld had opgelost, behalve die welke het oplossen niet waard zijn. Hij loopt arrogant, alsof niemand hem iets kon verwijten, doch in werkelijkheid als verweer tegen een schuldbewustzijn dat hem nooit verlaat. Hij loopt alsof hij geen angst kende, en wordt in zijn binnenste altijd gekweld door angst voor het leven, angst voor alle vreugde, angst voor alle schoonheid, angst voor de vrouwen. Hij loopt als een asceet die het goede der aarde verafschuwt. Hij loopt als iemand aan wie iedere goede maaltijd is verspild, als een bierdrinker die wijn alleen maar goed genoeg acht voor knoflook- en kikkeretende buitenlanders. Het is de gang van de man die steden bouwt zonder een enkel terrasje, de gang van iemand die zich dood zou schamen ooit in eigen land op een terrasje te worden gezien.” „De gang,” vervolgde Willem mijmerend, „van de man die loopt alsof hij zich in elk maatschappelijk milieu thuis zou voelen, doch die in werkelijkheid het liefst zijn medemensen schuwt en geboren is om zijn hele leven lang eenzaam te zijn, de gang van een aristocraat op weg naar het schavot, de gang”, zei de aartsprozaïst Willem, „van de geboren dichter die zich schaamt voor zijn begaving en bang is dat het ooit ontdekt zou worden, de gang...”

„Maar, Willem!” stamelden wij radeloos.

Willem klopte ons bemoedigend op de schouder en zei troostend: „Trek het je niet al te zeer aan. Engelsen zijn, naar ik moet toegeven, inderdaad niet gemakkelijk te begrijpen.”

HEER BOMMEL EN ZIJN IKSEL 1770

1881

1881. — Na enig wachten werden heer Bommel en Tom Poes in de spreekkamer van Doctor Dipper gelaten! Het was een ruim en licht vertrek, waarin een gemakkelijke rustbank en een tafel met een vreemd toestel er op de voornaamste meubelen waren.

„Gaat U maar liggen!” sprak de geleerde met rustige, zachte stem. „Ontspan U helemaal en vertel me, wat er aan schort!”

Heer Bommel liet zich vallen en begon gejaagd alle narigheden te beschrijven waar hij aan leed. Doch na enkele zinnen onderbrak de doctor hem met een enkel handgebaar.

Het is een psychise kwestie, dat is duidelijk,” zei hij.

„Wat voor kwestie?” riep heer Ollie ongerust uit.

„Psychisch!” verklaarde de ander kalm, „Het onderbewuste is belast met enkele trauma's en complexen. Niets om U ongerust te maken — wij psychologen zien dit verschijnsel zo dikwijls...”

„Noem dat maar niets!” riep heer Bommel op piepende toon. „Trouwmaars en complexies! Alsof het niets is! En wat zijn die onderbewuste psiegies, als U begrijpt wat ik bedoel?”

De geleerde schudde het hoofd. „Hte gaat om Uw ik-bewustzijn!” legde hij uit.

„Uw onderbewuste zelf! Volgt U me?”

„Ja, ja!” zei heer Bommel opgelucht. „Natuurlijk! ik ik zelf! Wij Bommels hebben daar vaak last van ons iksel! Ons gevoel is te fijn,” zei mijn vader altijd en daar houd ik mij aan.”

„Ik zal U nu,” voer Doctor Dipper voort, „laten zien wat Uw onderbewust-zijn dwars zit. Vroeger kwamen we dat pas na lange gesprekken te weten, doch nu hebben we daar een aardig, eenvoudig toestel voor. De wetenschap staat voor niets, nietwaar? Welnu, let op!” ... ...

Zo sprekende drukte hij enkele toetsen van het apparaat in en draaide aan een zwengel.

Atoomgeleerden nemen het op voor Oppenheimer

Chicago. — Ongeveer veertig Amerikaanse atoomgeleerden hebben hun vertrouwen uitgesproken in hun gewezen chef, dr J. Robert Oppenheimer, naar wiens betrouwbaarheid door de Amerikaanse regering een onderzoek is gelast.

In een hoofdartikel in het vak-orgaan van de atoom-geleerden wordt gezegd: „Het lijkt ons een schending van vertrouwen vanwege de regering te zijn iemand aan te zoeken om zulke zware verantwoordelijkheden te aanvaarden in het volle besef van zijn levensgeschiedenis en daarna de feiten te gebruiken om laster te werpen op zijn onkreukbaarheid”. Voorts wordt opgemerkt dat het verzet van dr Oppenheimer tegen het maken van de waterstofbom „gedeeld werd door verscheidene andere bekwame lieden”.

Dr Albert Einstein merkte op: „De stelselmatige en wijdverbreide poging om wederzijds vertrouwen te vernietigen schept het ernstigste gevaar voor de gemeenschap”.

Tussen neus en lippen

Niet van gisteren

De 65-jarige Lam Kau en de 50-jarige Tsjan Tsji moesten in Hongkong voor het gerecht verschijnen, omdat zij elkaar op straat te lijf waren gegaan. Tsjan zei, dat de ruzie was ontstaan, toen hij Lam had gevraagd hem de 80 gulden terug te betalen, die hij hem had geleend. „Hoe lang is hij u die som al schuldig?” vroeg de rechter. „Twintig jaar”, antwoordde Tsjan.

Paradijs

De Londense leraar Charles Violet heeft verteld, dat hij ergens in de Middellandse Zee een „geheim eiland” heeft ontdekt, waar alleen een man en een vrouw leven. Violet was met een jacht op een tocht door de Middellandse Zee, toen hij op Corsica romantische verhalen vernam over een gezonken schip met rijke schatten. Hij ging op onderzoek uit en ontdekte „een paradijs-eiland.” Waar dit eiland precies ligt wilde hij niet vertellen. Hij werd verwelkomd door een knap echtpaar. De vrouw sprak goed Engels. Zij vertelden hem, dat zij Belgen waren en op hun eigen verzoek door een vissersboot op het eiland waren afgezet. De twee leven bijna geheel van vis en moerbeien. Voor de visvangst gebruiken zij grote waterdichte brillen en vliezen, die ook kikvorsmannen gebruiken. Zij vertelden, dat zij weer naar de beschaafde wereld zouden terugkeren, zodra zij genoeg van het eiland kregen.

Onverstoorbaar

De heer Gerald Duffy te New York werd op een morgen hoestend en proestend wakker. Zijn hele woning stond vol rook. Hij belde ijlings de brandweer en sprong toen prompt uit het raam (van de tweede verdieping) op een grasveldje. De brandweer vond hem, voorzien van blauwe plekken, maar overigens onbeschadigd. Nadat de spuitgasten de brand, die in de huiskamer woedde, hadden bedwongen, scharrelden zij hun slangen bij elkaar en keken eens rond waar Duffy was gebleven. Hij lag in zijn bed en sliep.

Goedkope vacantie

Ray N. Hall uit Chicago ging op vacantie en wilde eens prettig goedkoop uit zijn. Dus sliep hij 's nachts in zijn auto om hotelkosten te besparen. Op een ochtend werd hij wakker en merkte, dat men voor 150 dollar had gestolen uit zijn bagage. Onmiddellijk liep hij naar de dichtstbijzijnde telefooncel om de politie te waarschuwen. Toen hij terugkwam was ook zijn auto weg.

DE VERLEGEN VRIJGEZEL

door

P. G. Wodehouse

6)

„Ik heb op laten bellen, of hij vast kwam. Ik krijg met de dag meer vertrouwen in lord Hunsington en hij helpt me echt. 't Is een echt aardige man.”

„Ja,” zei Molly, een beetje twijfelachtig. Zij móent zijne lordschap niet erg.

„En zo knap.”

„Ja.”

„En zo welopgevoed.”

„Dat zal wel.”

„Ik zou me erg gerust en gelukkig voelen,” ging mevrouw Waddington voort, „als je door zo iemand als lord Hunsington ten huwelijk werd gevraagd.”

Molly was druk bezig met de sluiting van haar armband. Het was niet voor 't eerst, dat 't onderhavige onderwerp ter sprake kwam tussen haar stiefmoeder en haar. En mevrouw Waddington had al méér opmerkingen geslaakt gelijk die laatste. Dat waren in haar idee zachte wenken.

„Ofschoon....” zei Molly.

„Ofschoon? Hoe bedoel je?”

„Nu, vindt u hem niet een beetje stijf?”

„Stijf!”

„Verschrikkelijk uitgestreken en vormelijk, bedoel ik.”

„Als je daarmee bedoelt, dat lord Hunsington onberispelijke manieren heeft, ben ik 't met je eens. Hij weet zich te bewegen!”

„Ik weet niet of ik 't wel leuk vind, dat een man zich zo érg makkelijk beweegt,” zei Molly nadenkend. „Vindt u ook niet, dat een man juist aantrekkelijk kan zijn, doordat hij verlegen en onhandig is?” Zij schuurde met de neus van haar ene gouden schoentje langs de hiel van het andere. „Weet u, wat voor soort man **ik** wel aardig zou vinden?” zei ze, met een dromerige blik in haar ogen. „Zo'n beetje kleine, tengere man, met aardige bruine ogen, en een beetje goudachtig kastanjebruin haar.... die alleen maar op een afstand naar je kijkt, omdat hij te verlegen is om tegen je te praten.. en als hij dan de kans krijgt om tegen je te praten, lijkt 't wel of hij er in stikt en dan krijgt hij een kleur en staat hij aan zijn vingers te draaien en maakt hij rare geluidjes en struikelt hij over zijn eigen voeten en dan ziet hij er uit als een lammetje en....”

Mevrouw Waddington was opgerezen van haar stoel als een onweerswolk, die dreigend boven een landschap zweeft.

„Molly!” riep zij uit. „Wie is dat jongmens?”

„Maar, moeder.... niemand natuurlijk! Ik bedoel alleen maar, dat ik hem mij zo voorstel....”

„O!” zei mevrouw Waddington opgelucht. „Je stond net te praten of je 't had meegemaakt.”

„Hoe komt u op 't idee!”

„Als 't je ooit mocht overkomen, dat een jongeman rare geluidjes maakt, als hij je aankijkt, draai hem dan je rug toe.”

„Natuurlijk, moeder.”

Mevrouw Waddington maakte een beweging van schrik.

„Met al die malligheid van jou zou ik je vader haast vergeten. Ben je helemaal klaar? Ga dan gauw naar beneden, naar je vader. Zie maar dat je hem bepraat! Als hij niet aan tafel wil komen, zijn we met dertienen — dan is mijn hele diner bedorven.”

„Nog even iets om mijn hals doen en zo. Ik ben over twee minuten klaar. Waar is hij?”

„In de bibliotheek.”

„Ik zal direct gaan.”

„En als je hem gesproken hebt, ga dan naar de salon en praat een beetje met lord Hunsington. Hij is helemaal alleen.”

„Goed, moeder.”

„Mima.”

„Mima,” zei Molly.

Zij hield niet van die aanstellerige moderniteitjes, maar schikte zich, want zij was een lief, inschikkelijk meisje.

x x x

Molly Waddington was niet alleen een lief, inschrikkelijk meisje, maar ook 'n kleine dwingster en vleister. Voor deze bewering is waarschijnlijk geen beter bewijs aan te voeren dan dit feit: toen de klokken op tien minuten over acht stonden, sjokte een mannetje met 'n rood gezicht en borstelig grijs haar en een knorig gezicht de trap af in het perceel Negenenzeventigste Straat Oost numero 16, bleef vervolgens in de hal staan en onderwierp Ferris, de butler, aan een boos-vijandige beschouwing. Het was Henry H. Waddington, compleet, hoewel flodderig uitgedost gelijk gebruikelijk is bij heren van stand, die naar een diner gaan.

Bijzonderheden over een recordwillen wij even noteren, dat Molly om zeven minuten voor acht de bibliotheek had bereikt. Precies om zes minuten vijfenveertig seconden vóór was zij met flikflooien begonnen. Om zeven uur vierenvijftig was Henry Wadington beginnen te verzwakken. Om zevent uur zevenenvijftig voch hij in zijn laatste loopgraaf; en om één minuut voor acht riep hij uit, dat hij nooit toegaf, waarop hij onmiddellijk toegaf.

Wij behoeven geen volledige opsomming te geven van de argumenten, die Molly gebruikte. Het is voldoende, op het volgende te wijzen. Als een man zijn dochter teder lief heeft, en als ze dan bij hem komt en zegt, dat ze naar 't een of andere feest heeft gesnakt, en dat ze voor dat feest een nieuwe japon heeft aangetrokken, en als ze daar dan achter zegt, dat het hele feest en al haar pleizier bedorven is als hij wegblijft.... dan geeft zo'n man toe, tenzij hij een hart van steen heeft. Henry Waddington echter had geen hart van steen. Tal van bevoegde beoordelaars waren van mening, dat hij een hoofd van cement had, maar nog nooit had iemand iets aan te merken gehad op zijn hart. Klokslag acht uur was hij op zijn slaapkamer en werkte hij zich in zijn smoking; en nu, om tien minuten over, stond hij in de hal en keek hij Ferris nijdig aan.

Henry Waddington vond, dat Ferris een volgegeten varken was.

Ferris vond, dat Henry Waddington zich moest schamen, om in 't publiek te verschijnen met zo'n das om.

Maar gedachten zijn geen woorden. Ferris zei dit:

„Een cocktail, meneer?”

En Henry Waddington zei dit:

„Alsjeblieft! Geef maar gauw op!”

Er volgde een pauze. Meneer Waddington was nog niet gekalmeerd: hij keek nog boos. Ferris had zijn ijzige kalmte teruggevonden, en dacht, gelijk hij gewoon was als hij peisde, met weemoed terug aan de edelman, in wiens dienst hij de blijde jeugdjaren van zijn butlerschap had doorleefd.

„Ferris!” zei meneer Wadington eindelijk.

„Ja, meneer?”

„Ben je weleens in de wild-west geweest?”

„Neen, meneer.”

„Weleens zin om er heen te gaan?”

„Neen, meneer.”

„Waarom niet?” vroeg meneer Waddington strijdlustig.

„'t Is me bekend, dat er in de westelijke staten van Amerika een zeker gemis aan comfort bestaat, meneer, en dat de maatschappelijke vormen er niet heel streng in acht worden genomen.”

„Opzij!” riep meneer Waddington, en hij liep naar de voordeur.

Hij had het benauwd. Hij snakte naar lucht. Hij hunkerde er naar, alleen te zijn met de zwijgende sterren, al was het maar voor enkele korte ogenblikken.

Het zou geen doel hebben te ontkennen, dat de heer Henry Waddington op dat moment een gevaarlijk mens was. Géén man is zo ontzettend in zijn krampachtige toorn, als de tamme pantoffelheld in zijn korte krampen van weerbarstigheid. In normale omstandigheden voerde mevrouw Waddington een onbeperkte heerschappij; maar zelfs zij gaf toe, dat Henry, als hij een van zijn buien had, ongeveer gelijk stond met een kwade olifant. Zij volgde dan deze tactiek: hem uit de weg blijven tot de koorts over was, en daarna met krachtige hand de tucht herstellen.

Nu stond Henry Waddington op het trottoir voor zijn huis, en hij dronk het mengsel van stof en benzine in, dat in New York voor lucht doorgaat, en hij betuurde de slappe namaaksterretjes, de beste kwaliteit nog, die het oosten kan leveren. Hij was stuurs en zijn ogen deden schichtig; hij voelde zich in staat tot moord en listen en plundering. Molly's verklaring, dat er in 't hele huis geen Zane Grey bestond, was ver van de waarheid af geweest. Henry Waddington had zijn particuliere voorraad, weggesloten in een geheime kast, en sinds de vroege morgen van die dag was „De Roovers van het Wilde Westen” bijna niet uit zijn handen geweest. Bovendien was hij er 's middags in geslaagd, weg te glippen, en een bioscoop te bezoeken, waarin „Vechtende Cowboys” — de titel — bewijzen van dapperheid en zielenadel gaven. Terwijl Henry Waddington zo op het trottoir stond, in zijn avondcostuum, zag hij er uit als een kellner op het toneel, maar in zijn hart droeg hij beenkappen en een reusachtige hoed en spraken de mensen hem aan met: Dubbelschot Thomas.

Er kwam een Rolls-Royce aanrijden en voor het trottoir stoppen. Meneer Waddington ging één of twee schreden achteruit. Een dikke man kwam uit de wagen en hielp zijn nog dikkere vrouw uitstappen. Meneer Waddington herkende hen. De heer en mevrouw Brewster. Meneer Brewster was eerste vice-president van de Verenigde Tandenborstels en zwom in 't geld.

„Bah!” mompelde meneer Waddington, met een ziel vol walging.

Het echtpaar ging het huis binnen en weldra kwam er een tweede Rolls-Royce, gevolgd door een Hispano-Suiza. Daar doken uit op de Maïs-maatschappij en echtgenote, en het Rundvlees-consortium met dochter; een zending levende have met een waarde van tachtig à honderd millioen.

„Hoe lang nog?” mompelde meneer Waddington. „Hoe lang nog?”

En toen, terwijl hij de deur hoorde dichtgaan, werd 't hem bewust, dat er een paar meter van hem af op het trottoir een jongeman zonderling stond te doen.

x x x

De reden, waarom George Finch — want hij was het — zonderling stond te doen, was deze, dat hij een verlegen jonkman was, en derhalve buiten staat, zijn bewegingen te leiden naar het advies der zuivere rede. Het gewone dikhuidige jongmens, dat lid is van de grote meerderheid zou met een stalen gezicht en het tamme temperament normaal hebben gedaan. Had hij besloten, een meisje te bezoeken, ten einde te informeren naar de gezondheidstoestand van haar hond, dan was hij 't doodeenvoudig gaan doen. Hij had zijn manchetten een eindje uitgetrokken en zijn das rechtgetrokken, was de stoep op gestapt en had een duw tegen de belknop naast de straatdeur gegeven. Niet aldus echter de beschroomde George.

De methode van deze jongeman was anders. Wel fraai, en in zekere zin prettig om naar te kijken, maar anders. George stond eerst enige seconden op zijn ene voet, starende naar het huis. Dan schoot hij met een krampachtige sprong naar voren, alsof een bevriende hand een vleespen een decimeter diep in het molligste van zijn been had gestoten.

(Wordt vervolgd)

Economisch nieuws uit Suriname

Betalingsbalans opent gunstige perspectieven

Paramaribo. — Suriname's betalingsbalans over 1953 is gunstig te noemen, zo deelde Minister J. Curiel van Economische Zaken mede.

De meerdere ontvangst op de betalingsbalans ad Sf. 5.3 millioen komt overeen met de toename van het deviezenbezit in 1953. Gedurende het jaar 1953 werd een bedrag van Sf. 6.2 millioen op de Nederland-Suriname Monetaire rekening afgedekt, te weten Sf 5.6 millioen in US dollars en Sf 0.6 millioen in Curaçaos geld.

Basisverbreding

De Landsregering blijft uiteraard streven naar verbreding van de economische basis. Te dien einde wordt in de eerste plaats veel aandacht geschonken aan de landbouw. Zo is vanwege het departement LVV meer dan 1900 ha aan cacao verspreid, door grote en kleine landbouw. De opbrengst hiervan wordt geschat op 630 ton in 1957. In de komende jaren kan de cacao-productie leiden tot een exportwaarde van ongeveer ƒ 500.000.—.

Voor koffie kan de uitvoer in de komende jaren geschat worden op ongeveer ƒ 690.000.—.

De aanplanting van cocosnoten wordt gestimuleerd onder de kleine landbouwers; in Coronie is een polder van 950 ha in aanleg. Dit areaal eenmaal beplant, kan over enkele jaren de productie doen toenemen met 1,5 millioen noten met expertwaarde van ƒ 125.000.—.

Het bacoven-plan van de firma Hoboken met steun van de regering, is in een gevorderd stadium. De laatste bevindingen zijn zeer gunstig genoemd. Het probleem ligt in de aanwerving van vrije plantage-arbeiders. Een investering van 8 tot 10 millioen Sur. Guldens zou met het plan gemoeid zijn.

Industrialisatie

Het belang van de intensivering van industrialisatie wordt door de Regering erkend. E. e. a. heeft geleid tot de volgende industrieën: een bierbrouwerij op korte termijn te bouwen en een distilleerderij op Mariënburg, die in Augustus a.s. gereedkomt, tenslotte een vruchtensappenfabriek.

De distilleerderij te Mariënburg zal 600.000 L. alcohol kunnen leveren. Suriname's binnenlandse consumptie, loopt in de 200.000 L. zodat ook hier goede export-mogelijkheden zullen zijn.

Loonpolitiek

De minister waarschuwde tegen een te sterke binding van lonen aan een aangenomen norm van levensstandaard in Suriname, daar deze te sterke koppeling zou kunnen leiden tot een te hoge kostprijs en vermindering v.s. omzet van vele producten, hetgeen weer leiden zal tot vermindering van productie en te niet gaan van industrieën, met grote werkloosheid als gevolg.

Bosbeheer

Reeds enkele jaren zijn er proeven gaande met een bepaalde naald houtsoort, die zeer gunstig verlopen. Thans is 80 à 90% van het zaad ontkiemd, terwijl dit percentages op 50% was geschat. Verbeterde uitzaaimethoden veroorzaakten het voordelig verschil. Nu staan er 300.000 kiemplantjes ter beschikking, die op korte termijn in een vergrote kwekerij zullen worden overgebracht.

In verband met de technische- deskundige zorg die hiervoor nodig is zijn enkele ambtenaren van het departement naar Puerto Rico gezonden waar zij een practische cursus terzake hebben gevolgd.

De dienst legt voorlopig een baan aan te Zanderij hetgeen in 't droge seizoen in de savannahs met laag struikgewas niet al te grote moeilijkheden met zich meebrengt.

Toerisme

De regering stelde ƒ 10.000 ter beaan te Zanderij hetgeen in 't droge seitoerisme.

Kolossale tanker in Nederland te water gelaten

Amsterdam. — De tweede van beide grootste tankers, die tot op heden in Nederland werden gebouwd, het 31.000 ton metende enkelschroef turbinetankschip "Sylvain", is dezer dagen van de helling van de Nederlandse Dok- en Scheepsbouw Maatschappij te water gelaten, in tegenwoordigheid van een groot aantal gasten uit Engeland, Schotland, de Verenigde Staten, Canada en Duitsland.

De tanker is een zusterschip van het evengrote zeekasteel „Royal Arrow", welke op 12 December van de helling is gegleden. Het is de 66e tanker, die door de NSDM is gebouwd, ditmaal voor rekening van Rispond Tankers Ltd. te Edingburgh, die het schip inmiddels al voor 20 jaren heeft verhuurd aan de rederij „Sovosco" te Londen, een dochteronderneming van de Socony Vacuum Oil te New York.

De doopplechtigheid werd verricht door mevr. G. S. Dunham, echtgenote van de directeur der Socony.

De lengte van het schip over alles is 210 meter, de diepgang 10 meter; de grootste breedte 36 meter; de gegarandeerde snelheid 16,9 knoop. De tanker zal zijn afgebouwd in September a.s.

Direct na de tewaterlating is op de vrijgekomen helling de kiel gelegd voor een tanker, eveneens van 31.000 ton voor de petroleummaatschappij „La Corona" te Rotterdam.

Londen. — De Egyptische radio heeft gemeld, dat de minister van Voorlichting Saleh Salem eind Juni een bezoek aan de Verenigde Staten zal brengen.

Dadelijk na hun aankomst in Hanoi werden de gewonden uit Dien Bien Phoe overgebracht naar het ziekenhuis. De soldaat Neller Nicolas, legionair in het Franse Vreemdelingenleger, kan eindelijk op rust komen in het Lannesan-ziekenhuis. Maar hoe lang zal die rust duren! Want reeds bereiden de opstandelingen zich tegen Hanoi voor.

Spaanse regering stelt studiebeurs ter beschikking

's-Gravenhage. — De Spaanse regering heeft voor het studiejaar 1954 — 1955 een beurs van negen maanden ter beschikking gesteld ten behoeve van een Nederlandse student, opdat deze een volledige academische cursus aan een Spaanse universiteit kan volgen.

De gegadigde zal een maandelijkse toelage ontvangen van pts 1500, van welk bedrag hij zijn kosten van huisvesting en levensonderhoud — in daartoe bestemd gebouw der afdeling Relaciones Culturales — ten bedrage van pts 1100 zal moeten voldoen. Gegadigden kunnen zich wenden tot het ministerie van onderwijs, kunsten en wetenschappen, afdeling hoger onderwijs.

ARUBA

PROGRAMMA FILMLIGA

Oranjestad. — Voor de leden geeft de Filmliga een smalfilmprogramma in Soc. Bolivariana op Vrijdag 28 Mei om 8 uur 's avonds. In deze voorstelling zullen de volgende films gedraaid worden: 1. Sky-ways to Holidays (een K.L.M.-film); 2. Special Flight to Amsterdam (een K.L.M.-film) in het Engels met Hollandse onderschriften; 3. Begone Dull Care (een Canadese kleurenfilm); 4. Louisiana Story (Amerikaans met Hollandse onderschriften).

Voor leden en niet-leden in het „de Veer Theater" op Woensdag 2 Juni om 8.30 's avonds. In deze voorstelling worden vertoond 1. Nederlands Nieuws, 2. Het Olieveld van Bert Haanstra (Nederland 1954); 3. „Vieren Maar" van Herman van der Horst. Het Nederlandse Vissersleven (1954). 4 Ademai, Bandit d'Honneur van Grangier (Frankrijk 1951) met Hollandse onderschriften.

ALS JE TIJD NIET GEKOMEN IS.....

Oranjestad. — Weer werd er een bootje vermist. Dit maal waren de inzittenden drie Portugezen, n.l. de eigenaar Manuel Rodriquez da Silva en zijn beide vrienden Manuel Diniz en Antonio da Silva Coreira. De „Florencia", een ongeveer 5 meter lange niet-zeewaardige boot werd echter opgemerkt door de bemanning van de „M.L. Gosney" die de drie Portugezen in Amaay Pay aan wal zette.

DE HULDE AAN MOEDER MARIA

Oranjestad. — De hulde aan Moeder Maria is een indrukwekkende plechtigheid geworden. In alle parochies hadden de kinderen gehoor gegeven aan het verzoek van Z.H. De Paus om Zondag een bloemenhulde te brengen. De kerken waren vol met kinderen, zodat de begeleidende ouders een plaatsje buiten zochten tijdens het plechtig Lof. Na de dienst schreden de kinderen met hun bloemen in processie naar het Maria-beeld, waar de bloemen in diepe eerbied aan de voet van het beeld werden neergelegd. Des avonds werd het beeld in Oranjestad verlicht.

Curaçao

IS ER IETS VAN U BIJ ?

Willemstad. — In de afgelopen week werden gevonden: 1 gasolinetankdop met slot en sleutel, 1 ring met twee sleutels, 1 zwarte dameshandtas met ritsluiting inhoudende een geldsbedrag en 1 paar oorhangers, 1 leesbril me bruin gevlecht montuu in bruin étui 1 ring met 4 sleutels waarvan 2 genummerd: 100 G, H. 924, 1 zwarte rozenkrans (achter op kruis ROMA), 1 bruine schooltas inhoudende 1 pepsicola-fles, 1 blauw geruite schooltas inhoudende émaille-bord met doek en fles, 1 wieldop merk Pontiac.

Nadere inlichtingen betreffende bovengenoemde voorwerpen zijn te bekomen op kamer 10 van het hoofdbureau van politie, telefoon 1903, alhier.

Volmaakte demonstratie der Hongaren

Hoe Engelands voetbalroem definitief ten onder ging

Wembley-nederlaag met krassere cijfers bekrachtigd

Boedapest. — Tweeënnegentig duizend toeschouwers woonden in het NEP-stadion de landenwedstrijd bij, die Engeland de grootste nederlaag uit zijn voetbalgeschiedenis bracht. Tot nu toe waren de zwaarste nederlagen, die de Engelse voetbalploeg had geleden, die tegen Schotland in 1878 met 7—2 en tegen hetzelfde land in 1881 met 6—1.

De Engelsen waren beslist een klasse minder en zij werden dan ook totaal overspeeld door de werkelijk in topvorm spelende Hongaren, die niet slechts elf individuele voetbalkunstenaars waren, maar bovendien een prachtige homogene ploeg vormden.

Geen ogenblik kregen de Engelsen de kans om de 6—3 nederlaag van November vorige jaar in het Wembley-stadion te Londen te wreken, want de Hongaarse verdediging was ongenaakbaar en de Hongaarse aanvallen volgden elkaar op als vloedgolven.

Het subtiele en listige Hongaarse aanvalsspel ging nu gepaard met een formidabele stootkracht, zich uitend in een kruisvuur van knalharde schoten en venijnige kopballen en indien de Engelse doelman Merrick minder goed op dreef zou zijn geweest, zou de nederlaag nog groter dan 7—1 zijn geworden.

De Hongaarse middenspelers Kocsis en Puskas scoorden ieder tweemaal, rechtsbuiten Toth, midvoor Hidegkuti en linksback Lantos maakten de andere doelpunten. Voor Engeland scoorde linksbinnen Broadis het enige tegenpunt.

De Hongaren dicteerden de wedstrijd van het begin tot het einde. De Engelse voorhoede faalde volkomen; linksbuiten Finney had kennelijk een offday en midvoor Jezzard kon geen verband in de aanvalslinie tot stand brengen, in weerwil van zijn harde werken. De Engelse verdediging stond voor een hopeloze taak en werd van het kastje naar de muur gestuurd, waarbij de beide backs en spil Owen en zelfs sterren als Billy Wright en Dickinson telkens werden verschalkt door de dribbelende en schitterend combinerende Hongaren.

Nadat de stand 2—0 was geworden, leden de Hongaren verder wat zij wilden. Linksback Lantos had de score geopend in de tiende minuut met een vrije schop tegen Sewell, tien meter buiten het strafschopgebied. Twaalf minuten later scoorde Puskas van dichtbij uit een onvoldoende weggewerkte corner en een half uur later zorgde Kocsis voor het derde Hongaarse doelpunt.

Na de rust draaide de scoringsmachine spoedig weer op volle toeren en Kocsis, Hidegkuti en Toth voerden de voorsprong op tot 6—0 in een spel van kat en muis. Toen pas scoorde Broadis het Engelse tegendoelpunt na een door Dickinson genomen vrije schop, maar het laatste woord was aan de Hongaren, die van de voet van Puskas de stand op 7—1 brachten.

De algemene opinie was, dat de Hongaarse rhapsodie meesterlijk was vertolkt. De Engelse coach Winterbottom verklaarde na afloop, dat de Hongaren een volmaakte demonstratie hadden gegeven.

De trainer van het Russische voetbalelftal, die de wedstrijd had bijgewoond, zeide, dat de Hongaren in elk onderdeel sterker waren geweest, ook wat de lichamelijke conditie betrof.

VAART EN VLUCHT

Haven: Vrachtschepen 4 in en 1 uit; tankschepen 10 in en 10 uit; zeilschepen 3 in en 2 uit. Passagiers landend 1, vertrokken 13 en doorgaand 12.

Hato: Vliegtuigen 13 in en 14 uit. Passagiers lanend 119, vertrokken 39 en doorgaand 66.

Mevr. Troesnowitsj intervenieert bij Molotov voor haar echtgenoot

Genève. — Mevrouw Zenaide Troesnowitsj, de echtgenote van de Russische anti-communistische leider die volgens het Westen uit West-Berlijn naar Oost-Berlijn is ontvoerd, heeft minister Molotov verzocht om haar echtgenoot toe te staan naar Genève te komen. Mevrouw Troesjnowitsj, die Dinsdag in Genève is aangekomen, schreef in een brief aan de Russische minister, dat men aan haar echtgenoot moest toestaan „zijn houding te verklaren" en dat zij bereid was met hem in het land van zijn vrije keuze te leven.

Afschriften van haar brief aan Molotov zijn naar de ministers van buitenlandse zaken der Westelijke „grote drie" gezonden.

In haar schrijven verwees Mevrouw Troesnowitsj naar berichten in de Oost-Duitse pers, volgens welke haar echtgenoot zou hebben gezegd, dat hij er zeker van was, dat hem de mogelijkheid zou worden geboden om „in bijzonderheden de redenen bekend te maken, die hem hadden gedwongen met het verleden te breken".

Zij voegde hieraan toe, dat zij niet over het al of niet echt zijn van deze verklaring wilde spreken, maar dat tot dusverre haar man niet de kans had gekregen om zijn beweegredenen in het openbaar uiteen te zetten. Ook herinnerde zij er aan, dat op een verzoek van de Westelijke commandanten van Berlijn om haar toestemming te verlenen met haar man te spreken, door de Russische vertegenwoordiger in Berlijn, Dengin, niet was gereageerd.

Tenslotte stelde zij voor om haar echtgenoot naar Genève te laten komen met een van de Russische vliegtuigen, die dagelijks uit Oost-Berlijn komen.

JAGEN VOOR PLEZIER VEROORDEELD

Londen. — Te Londen heeft het wereldcongres van verenigingen voor dierenbescherming met algemene stemmen een resolutie aangenomen waarin het jagen voor plezier veroordeeld wordt.

Aan het congres nemen afgevaardigden uit 27 landen deel.

De opslag van strategische goederen in Amerika

Washington. — Het Amerikaanse bureau voor defensiemobilisatie heeft bekend gemaakt, dat de Verenigde Staten tegen het einde van 1953 reeds voor een waarde van 4225 millioen dollars aan schaarse en strategische goederen ter dekking van de militaire en burgerlijke behoeften hadden opgeslagen. Daardoor is thans 62% van de streefgevallen inzake de opslag van goederen en grondstoffen gedekt. Bovendien liepen eind December nog tal van belangrijke bestellingen.

De uiteindelijke bedoeling is voor ongeveer 7 milliard dollar — prijzen eind December 1953 — op te slaan.

Tot deze goedere behoren Beryllium uit Brazilië; Chroomerts uit Afrika, India en de Philippijnen; diamant uit Zuid-Afrika; mangaanerts uit India en Afrika; kwikzilver uit Spanje en Italië; palmolie uit Afrika; rubber uit Malakka en Indonesië; tin uit Indonesië en Malakka en Wolfram uit Korea.

FRED WALLER OVERLEDEN

New York. — Fred Waller, die het driedimensionale filmprojectiesysteem, dat als Cinerama bekend staat, heeft uitgewerkt, is op 68-jarige leeftijd te Huntington in de staat New York overleden. Waller kreeg voor zijn werk een „Oscar"-prijs.

Tussen neus en lippen

Voor het eerst naar de kapper

Een 60-jarige Nederlander, die naar de Verenigde Staten is geëmigreerd, is onlangs te Sibley in Iowa voor het eerst van zijn leven naar de kapper geweest om zijn haar te laten knippen. Hij droeg echter geen leeuwenmanen, want totdat hij trouwde had zijn moeder er steeds voor gezorgd, dat hij het geld voor de kapper kon uitsparen, en na zijn huwelijk hadden zijn vrouw en zijn broer die zorg overgenomen. „Maar nu wilde ik het eens door de kapper laten doen", verklaarde hij. Het was een geweldige ervaring. Hij is van plan zich de volgende keer ook te laten scheren. Dat wordt op de duur nog manicuren, als hij niet oppast.

Quinua

De wereldvoedselorganisatie heeft quinua, een voedsel, dat de Inca's reeds kenden, voordat Columbus Amerika ontdekte, opnieuw ontdekt. Het is een uitstekend voedsel, maar er is één bezwaar aan verbonden: het smaakt naar zeep. Peruaanse chemici zijn thans echter proeven aan het nemen om die zeepsmaak weg te werken en, naar het heet, niet zonder succes. De voordelen van quinua zijn, dat het op rotsachtige bergen tot 3600 meter hoogte gedijt, dat het bestand is tegen vorst en geen regen nodig heeft. De nadelen zijn: dat de opbrengst per hectare laag is, en dat het moeilijk gedorst kan worden. Honderd gram quinua bevat meer zetmeel, proteïnen en vitaminen dan een flinke maaltijd met gecondenseerde melk, een eiergerecht, een verse vis en een portie jonge groenten. Het wordt thans op experimentele basis geproduceerd in de vorm van een soort maïsvlokken en de zeepsmaak is er bijna af.

Te langzaam

In Hollister (Californië) heeft een politie-agent een autobestuurder bekeurd, omdat hij te langzaam reed. De automobilist reed slechts 88 km. per uur, terwijl het overige verkeer met een vaart van 97 km. per uur voortjakkerde. De rechtbank zit met het procesverbaal een beetje in haar maag.

WEST-END
7 en 9 p.m. *„Invasion U.S.A."*

CINELANDIA
7 en 9 p.m. *„Island in the sky"*

ROXY
7 en 9 p.m. *„Allen zijn wij moordenaars".*

CARIBE
8 uur p.m. *„Two tickets to Broadway"*

REX
8 uur p.m. *„Missing Woman"*

ROYAL
8 uur p.m. *„Invisible ray"*

SUFFISANT THEATER
„Raiders of Ghost City".

J. P. F. CLUB:
Filmavond 20.15 uur.

C.C.C.
Lezing Delvalle over de Photokina
20.00 uur.

APOTHEKEN
De weekdiensten der Apotheken worden waargenomen door *Botica Nueva* De Ruyterkade, tel. 2838 en *Botica Americana* Breedestr. 159 (O.), tel. 3636.

WIT GELE KRUIS
De Nachtdienst wordt waargenomen door Zuster v. Wietmarschen, Niewindstraat 22 A, tel. 3773.

CUROM (416.6 m)

17.30 Voor de kleinere kinderen in het Nederlands
17.50 Gramophoonplaten.
18.05 Cumpleanos Feliz
18.45 Nieuws
18.55 Voor het slapen gaan.
19.00 Boletin di noticia.
19.30 Wat de handel biedt,
20.30 Een programma over Argentijnse volksmuziek,
20.45 „Spaanse impressies'.
20.50 Het lijkt van de Prins".
21.05. Nachten in de tuinen van Spanje
21.30 Boeken vragen Uw aandacht'
21.45 Dansmuziek
22.15 Nieuws en sluiting.

HOYER (5.25 m)

19.00 Met de jarigen in de lucht.
19.10 Charla Católico
19.30 Hoorspel „El Gato"
19.45 Gevarieerd muziek
20.00 Surinaams kwartiertje
20.15 Gevarieerd programma
21.00 Dansmuziek.
22.00 Sluiting.

KELKBOOM (5.50 m)

17.30 Opening
17.35 Muziek
18.25 Voor de jarigen
18.30 Dinermuziek
19.00 Muziek
19.45 Nieuws
20.00 Muziek
21.30 Sluiting.

P.C.J. (31.28 en 49.79 m)

1837. Successen van de maand.
19.02 Nieuws
19.17 Kun je nog zingen, zing dan mee.
19.40 Intermezzo.
19.30 Ned. Kroniek o.a. Uit en Thuis.
19.46 Veertiendaags overzicht van het werk der Verenigde Naties.
19.56 De Nederlandse Speeldoos"
20.16 Persoverzicht.
20.23 Voor de West o.a.met Caraibisch Commentaar.
20.55 Avondgebed Pater I. Mijnsbergen O.E.S.A.
20.58 Sluiting.

A.V.R.O.S. (19 m)

17.00 Voor onze kinderen
17.15 Knickerbocker-programma
17.45 Voor de jarigen op de Antillen.
18.00 Ernstige muziek
18.30 Joods kwartier
18.45 Nieuws
19.00 Kawina-band „Kondreman"
19.45 Voorlichting
20.00 Advertenties
20.15 Zuid-Amerikaanse muziek
20.45 Nieuws
21.00 Sluiting.

Emmastad

WACHTDIENSTEN C.P.I.M.:

Telegram Afdeling:
Kantoor open van 05.30 — 01.30 tel. 2307
R. H. Helweg 01.30 — 05.30 tel. 2038

Personeel afdeling.
Vanaf heden 12.00 t.m. Zaterdag 29 Mei 12.00 E. C. de Haseth, (stad). tel. 3179 B. g. g. nadere inl. bij M. B. Lansink tel. 4304 of tel. 2400.

Materialen Afdeling:
E. A. Wegman, Parallelweg 7, J. .D tel. 4446.

C. S. M.

Rederij:
G. de Rooy tel. 2076

Scheepsagentschap:
08.00 — 23.00 kantoor tel. 2458
18.00 — 19.00 en van 23.00 — 08.00
W. Punt tel. 2269

Dok Afdeling:
Van 16.30 — 1.00 tel. 2276;
van 1.00 — 7.30 G. Kreffer tel. 3128

ASIENTO-THEATER
Beyond the forest.
Geen kinderen beneden 16 jaar.

Beursberichten

NEW YORKSE EFFECTENBEURS

New York. — De N.Y.-effectenbeurs steeg gisteren tot een nieuw hoogtepunt voor dit jaar, terwijl de omzet werd uitgebreid. De stijging werd wat minder groot door winstnemingen. De markt schommelde in de namiddag rond het openingsniveau, waarna de winstnemingen toenamen en de markt tenslotte nauwelijks prijshoudend sloot.

Aantal verhandelde fondsen 1205; hoger 464; lager 431; onveranderd 310; aandelenomzet 2.330.000; obligatieomzet $ 3.710.000.

De koersen luiden:

American Tel. and Tel.	169 1/8
Anaconda	39
Bethlehem Steel	67 3/4
Dupont de Nemours	125 1/2
General Electric	119 7/8
General Motors	70 1/2
Int. Tel. and Tel.	18 1/2
Shell Oil	49
Standard Oil of New Jersey	88 5/8
U.S. Steel	48 1/8

EILANDGEBIED CURACAO

OPENBARE INSCHRIJVING

Ten Bestuurskantore Bargestraat No. 63 worden vóór 28 Juni 1954 te 11 uur v.m. aanbiedingen ingewacht voor de levering van een dental-car ten behoeve van de schooltandartsendienst. Een omschrijving waarop de specificatie alsmede de leveringsvoorwaarden zijn aangegeven is verkrijgbaar ten Bestuurskantoor.

Het Hoofd van de Geneeskudige Dienst,
A. PIERON.

Vlaggetjesdag: het feest der vissers

Nederland haalt de zomer in ✶ Amsterdam (midden in het waterland) heeft tekort aan drinkwater ★ Ernstige gevolgen van de droogte ★ Lievelingsplekje van prinses Wilhelmina door heidebrand verwoest ★ Vlaggetjesdag in heden en verleden.

De leden van de Antilliaanse delegatie voor de Ronde Tafel Conferentie, die hier op het ogenblik vertoeven, zullen de eerste dagen van hun verblijf in Nederland wel weinig last hebben gehad van de anders nog al eens onaangename klimaat-overgang. Nederland bakte in een Augustus-achtig aandoend voorjaarszonnetje, met temperaturen tot bijna 30 graden Celsius in de schaduw.

Het was merkwaardig te zien, hoe die paar warme dagen het hele leven beïnvloedden. Zwembaden, waar men eigenlijk nog niet klaar was met de voorbereidingen voor het komende badseizoen, werden ijlings geopend.

Kachels verhuisden naar de kelder of de schuur en de boulevard in Scheveningen was plotseling weer de hoofdstraat van Nederland. De heren waren in het algemeen nog wat voorzichtig met het aantrekken van flanellen broeken en tropen-costuums, maar al wat vrouw en meisje was liep, van de eerste dag van de „hittegolf" af, in luchtig zomertoilet. Waar al die elegante jurkjes, kleurige rokjes en nylon blousjes opeens zo gauw vandaan kwamen, is één dier geheimen van het zwakke geslacht, die een man wel nooit zal achterhalen.

De plotselinge hitte had ook haar nadelen, vooral omdat zij het sluitstuk vormde van een zeer droog oorjaar, waar weer een betrekkelijk droge winter en herfst aan vooraf werden gegaan. In Amsterdam en verschillende andere gemeenten werd het publiek verzocht zuinig te zijn met water. Fonteinen stonden droog, de straten werden niet meer besproeid en tuinbezitters werden verzocht „een leidingwater te gebruiken voor het gieten en spuiten in de tuin. „Laat liever uw gras bruin worden, dan dat uw bovenbewoners zonder drinkwater zitten", werd speciaal de Amsterdammers voorgehouden.

Overigens werd de bewoners van de hoofdstad in het vooruitzicht gesteld, dat over enkele jaren schaarste aan drinkwater tot het verleden zal behoren. Dan is de leiding, waardoor water uit de Rijn (of preciezer: uit de Lek) naar het Amsterdamse water-win-gebied in de duinen tussen Leiden en Haarlem gepompt zal worden, gereed en kunnen de Amsterdammers hun gazonnetjes ook in de grootste droogte-periode naar hartelust besproeien.

Wonderlijke mogelijkheden.

Wie met de auto van Den Haag naar Amsterdam rijdt, dwars door het polderland, merkt heel weinig van het watertekort. In menig gebied staat het water in sloten en tochten zelfs abnormaal.... hoog Dat is nu één van die wonderlijke mogelijkheden in het laaggelegen Holland, waar de bewoner van deze gewesten eigenlijk slechts zelden bij stil staat. De waterschappen, de lichamen, die in het algemeen belast zijn met de verdediging van het land tegen een teveel aan water, treden thans op als water-

De week in Nederland

distrubant. Door geen druppel zoet water te laten afvloeien naar de zee en het grondwater uit de diepste polders op te pompen naar minder laag, maar toch altijd nog onder of gelijk met de zeespiegel liggende kanalen en vaarten, hebben, althans in de Westelijke en Noordelijke provincies van Nederland, de meeste gewassen voldoende water. Alleen de tuinders zijn genoodzaakt de jonge groenten (waarvan de wortels het grondwater nog niet bereiken) geregeld te bespuiten. Dat brengt extra-onkosten mee en één van de gevolgen van de droogte zal dan ook wel zijn, dat de zomergroenten later en duurder zijn dan andere jaren.

Een veel ernstiger gevolg zijn de bos- en heidebranden op de hoger gelegen zandgronden. Daar is de grond thans kurkdroog, in de greppels staat geen druppel water en in sommige gemeenten in de Peel leveren ook de putten geen water meer en moet het kostbare vocht dagelijks met tankwagens worden aangevoerd. Eén achteloos weggeworpen sigaret, een onvoorzichtigheid bij een militaire oefening en een vonk van een stoomlocomotief (al worden die steeds zeldzamer op de nagenoeg geheel geëlectrificeerde Nederlandse spoorwegen) kan thans op de Veluwe, in Twenthe, in Brabant of in Drenthe een bos- en heidebrand veroorzaken, waar honderden burgers en militairen aan te pas moeten komen om hem te doven.

Dikwijls zijn het de mooiste stukjes natuurschoon, die op deze wijze in onogelijke zwarte vlakten worden herschapen. Zo is dezer dagen bij Kootwijk brand ontstaan op een perceel hei met laag hout, waar prinses Wilhelmina vroeger bij voorkeur placht te schilderen. Het gebied, één der meest idyllische plekjes van de Veluwe, werd, in de letterlijke zin van het woord, geheel in as gelegd. Ook landbouwers en veetelers in deze gebieden snakken naar water. Hier en daar komt reeds sterfte voor onder het vee.

Hoewel de hitte-periode thans weer voorbij is, blijft het droog en de weervoorspellers in het meteorologische instituut te De Bilt achten voorlopig nog geen kans op regen aanwezig. In Nederland kan het klimaat echter van de ene dag op de andere veranderen. Misschien klagen wij over enkele weken over een teveel aan regen!

Jacht op Hollandse Nieuwe.

Tot de groep mensen, die zich in het geheel niets van de droogte aantrekken behoren de Nederlandse haringvissers, die dezer dagen de jacht openen op de Eerste Hollandse Nieuwe Haring (naar oud gebruik met hoofdletters geschreven).

De z.g. vlaggetjesdag is daar onverbreekbaar aan verbonden. Eertijds was dat een intieme gebeurtenis in de vissersplaatsen. De vrouwen en kinderen, vergezeld van andere belangstellende plaatsgenoten, bezichtigden de haringloggers, die, met vlaggen en wimpels getooid, aan de kade gereed lagen om uit te varen en soms tracteerde de reder of schipper-eigenaar op een versnapering.

In wezen was het een afscheidsfeest.

De haringloggers — toen nog zeilschepen — bleven meestal een week of zes weg, lagen hoogstens een week binnen en vertrokken dan opnieuw naar zee voor een even lange reis — en dat tot November of December toe.

Ook de accomodatie op de vissersschepen was vroeger heel wat primitiever dan nu. De dertien of veertien opvarenden van een logger, daaronder een vijf- of zestal jongens beneden de zestien jaar, sliepen in een benauwd logies, waar de geuren van de gebakken vis uit het kombuis, van de meegebrachte uien (de voornaamste groente aan boord) en van het carbid voor de scheepslantarens zich vermengden met de lucht van bedorven lekwater onder de vloer.

De schrijver van deze brief heeft in zijn jongelingsjaren het genoegen gehad enkele reizen met ouderwetse vissersvaartuigen mee te maken. De geuren in het volksverblijf, vooral wanneer dit bij hoge zeegang enkele dagen achtereen niet geventileerd kon worden, herinnert hij zich nog altijd, evenals de sloep, die zich wel aan boord bevond, maar die niet gebruikt kon worden, omdat het hout uitgedroogd was, en de moordende arbeid aan dek, wanneer een goed visgebied was bereikt en nacht en dag werd doorgewerkt om het zeebanket binnen te halen.

Door de langdurige droogte breken de laatste tijd op tal van plaatsen in het Oosten en Zuiden van Nederland bos- en heidebranden uit. Dikwijls komen jong en oud er aan te pas om de vernielende vlammen paal en perk te bieden.

Hij „proefde" waar hij was

De mannen, die dit leven jaar in, jaar uit, volhielden verdienen de hoogste bewondering. De meesten waren prima zeelieden, die de Noordzee kenden als hun tuintje. Uw briefschrijver heeft een schipper ter visserij gekend, die heel weinig van moderne navigatie-methoden af wist, maar die toch altijd tot op een paar kilometer nauwkeurig wist te zeggen, waar zijn schip zich bevond. Daarbij ging deze geboren zeeman af op de kleur van de golven, zeevogels, stromingen, maar vooral ook op de geaardheid van de zeebodem. Als het peillood, dat aan het eind met een laagje vet was besmeerd, werd opgehaald, beroerde hij de zandkorrels, die aan het vet kleefden, even met zijn tong en zei dan met feilloze zekerheid: „Over drie uur zijn we bij lichtschip Terschellingerbank!", of: „Nog twee uur, en we kunnen het net uitgooien!"

Hij leeft thans nog, deze schipper, die van zijn tiende jaar af op de grote visserij had gevaren. Soms zit hij aan de kop van de IJmuidense haven, bij de plaats, waar het vissersmonument komt, op een bank. Enige jaren geleden is zijn oudste zoon, de schipper van een moderne trawler, tijdens een hevige storm op de Noordzee gebleven....

De laatste tientallen jaren is er — gelukkig — veel veranderd bij de visserij. De schepen zijn groter en sneller geworden, de reizen zijn aanzienlijk korter en de ligging der opvarenden is sterk verbeterd. En vlaggetjesdag is na de Bevrijding een groot feest geworden, een kruising tussen een propaganda-dag voor de visserij en een volksfeest voor de kustplaatsen. Duizenden belangstellenden komen kijken naar de feestelijk vlaggende, keurig opgeschilderde vissersschepen, er worden optochten en volksspelen gehouden, en hoge autoriteiten voeren het woord.

Steun van de overheid.

Vlaggetjesdag is een nationale gebeurtenis geworden, en dat is een goed ding. In het verleden, men kan rustig zeggen sinds de middeleeuwen, was de zeevisserij een factor van het grootste belang voor de Nederlandse economie. Nederlandse vissers bemanden de vloot van Tromp en de Ruyter en Nederlandse maatjesharing was tot diep in Europa een geliefd product.

De laatste halve eeuw is het enigszins bergaf gegaan met de zeevisserij. Het minst met de jacht op haring, het sterkst met de zogenaamde trawlvisserij. Vooral op de „verre visserij" rond IJsland hebben andere landen Nederland geheel verdrongen.

De regering ziet echter het belang in van een gezonde visserij en wil dit bedrijf thans te hulp komen door credieten voor de bouw van nieuwe schepen, die door de Herstelbank verleend zullen worden. Ook aan de opleiding der vissers, de verbetering van het aangevoerde product en het wetenschappelijk onderzoek wordt grote aandacht gewijd. Men wil de visserij weer op de been helpen en de luisterrijke viering van vlaggetjesdag is daarvan het symbool!